

ΕΤΟΣ Α΄.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1879.

ΦΥΛΛ 8.

Συνδρομὴ ἑτησία καὶ προπληρωτέα Φράγκα 20.

Ἐν τῷ ἑσωτερικῷ πιστιθενται τὰ ταχυδρομ. τέλη.

Αἰτήσεις γίνονται: Club littéraire Serapeum

bureau du journal. — Alexandrie

ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

ΟΔΟΠΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΥΠΟ

CAMILLE JANSSEN

Μετάφρ. ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Γ. Κ. Κωνσταντινίδου)

[Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.]

Ἐν τῶν μᾶλλον περιέργων καὶ ἀξίαν λόγου ἐρειπίων τῶν Θηβῶν εἶναι ἡ κοιλάς τῶν τάφων, τὸ Bab-el-Molouk· ὅπερ σημαίνει ἡ Πύλη τῶν Βασιλέων.

Ἡ κοιλάς εἶναι καθόλου ἔρημος καὶ κεῖται ἐν τῇ λυθικῇ ἐρήμῳ εἰς ἀπόστασιν δύο ὥρων ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου. Μόλις ἀφήσῃ τις τὰ ῥείπια τοῦ Κούρναχ, εἰσέρχεται εἰς τὴν ἔρημον! Δρόμος στενός καὶ ζοφώδης, πλήρης μεγάλων λίθων ἐν τῷ μέσῳ δύο λόφων ἐξ ἄμμου, δρόμος, ὅστις φαίνεται ὑπῆρξεν ἡ κοίτη ἀρχαίου καταρράκτου. Οὐδὲ ἐν δένδρον ὑπάρχει, ἵνα ὑπὸ τὴν σκιάν του ἀποφύγῃ τις τὰς καυστικὰς τοῦ Ἡλίου ἀκτίνας, οὐδὲ εἰς

στάχυς βλαστάνει, οὐδὲ ἐν πτηγὸν κελαδεῖ, οὐδὲ μία ψυχὴ ζῶσα ὑπάρχει ἀλλὰ μόνον κύνες ἄγριοι καὶ ὑαίνοι φαρμακεραὶ· εἶναι τὸ ἀρχέγονον χάος καὶ ἡ ἀληθὴς τοῦ θανάτου ὁδός. Ὁ καύσων εἶναι ἀφόρητος, περὶ τὰ μέσα δὲ Δεκεμβρίου εἶδομεν τὸ θερμόμετρον δεικνύων ἐν τῇ σκιᾷ τεσσαράκοντα βαθμούς ἑκατονταβάθμου· τὴν ἔρημον ταύτην ἐφ' ἧς φοβερὰ σιγὴ βασιλεύει, ἐξελέξαντο οἱ βασιλεῖς τῶν Θηβαϊκῶν δυναστειῶν ἵνα κεῖνται ἐν διαρκεῖ ἡρεμίᾳ ἐντὸς τῶν τάφων των. Ἐκαστος βασιλικὸς τάφος περιέχει πολλοὺς θαλάμους λελαξευμένους ἐντὸς βράχου καὶ τῶν ὁποίων οἱ τοῖχοι εἶναι κεκαλυμμένοι ἐξ ἱερογλυφικῶν εἰκόνων κεχρωματισμένων· ἐν οἷς ἐπικρατεῖ τὸ μέλαν καὶ ἐρυθροῦν χρῶμα. Εἷς ἐκ τῶν πολλῶν τάφων, ὁ τοῦ Σεσώστριδος ἔχει μῆκος ἑκατὸν τεσσαράκοντα μέτρων. Ἐν τούτοις εἰς τινὰς τῶν ὑπογείων τούτων τάφων ὁ τελευταῖος θάλαμος ὁ περικλείων τὸν σαρκοφάγον καὶ τὸ τεταριχευμένον τοῦ βασιλέως πτώμα, ἔμεινεν ἀτελής, καὶ οἱ γλύπται φαίνεται ἠναγκάσθησαν νὰ ἀπέλθωσι μετὰ τῶν γλυφίδων αὐτῶν πρὶν ἢ φέρωσιν εἰς

πέρας τὸ ἔργον των· τοῦτο δὲ, διότι ὁ ἀνηλεὴς θάνατος ἐπελθὼν, ἀφῆρπασε τὸν βασιλέα πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῶν νεκρικῶν ἀνακτόρων του. Ἐδέησε νὰ παύσῃ πᾶσα ἐργασία, ἵνα ὁ τάφος παραλάβῃ τὸ βασιλικὸν λείψανον καὶ φυλάξῃ αὐτὸ διὰ παντός. Οἱ ἐργάται δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπαναλάβωσι τὸ ἔργον των διότι ἅπαξ τοῦ τεταριχευμένου πτώματος τιθεμένου ἐν τῷ σαρκοφάγῳ ἡ εἴσοδος τοῦ ὑπογείου περιετειχίζετο καὶ οὐδεὶς πλέον τῶν θνητῶν ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ.

Μία τῶν κυριωτέρων ἐνασχολήσεων παντός βασιλέως, ἅμα ἀνερχομένου εἰς τὸν θρόνον του, ἦτο ἡ σκέψις τῆς ἀνεγέρσεως τάφου εὐρέως καὶ ἀξίου νὰ περιλάβῃ τὸ λείψανόν του. Εἶναι ἤδη ἀποδεδειγμένον, ὅτι οἱ βασιλεῖς ζῶντες ἔτι προετοιμάζον ἑαυτοῖς τοὺς τάφους διότι καὶ ἱερογλυφικαὶ ἐπιγραφαὶ ὑπάρχουσι καὶ ἐκ πολλῶν παρατηρήσεων γενομένων ἐπὶ τῶν μᾶλλον ἐκτενῶν τάφων, ἐξάγεται, ὅτι οἱ μεγάλοι καὶ πολυθάλαμοι τάφοι ἠγείροντο πάντοτε ἐπὶ βασιλείων διαρκεσασῶν ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ὅποτε οἱ θεοὶ ἐπέτρεπον τοῖς ἡγεμόσι νὰ βασιλεύωσιν ἐπὶ μακρὰν περίοδον χρόνου, οἱ τάφοι ἐγένοντο καθ' ὑπερβολὴν μεγάλοι καθότι ἡ ἀνεγερσις ἀρχομένη ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς βασιλείας ἐξηκολούθει μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως καὶ θάλαμοι ὅλον ἐν νεοὶ προσετίθεντο. Ἐὰν δὲ ἀπ' ἐναντίας οἱ θεοὶ περιώριζον τὸν χρόνον τῆς βασιλείας, ὁ τάφος ἐγένετο μικρὸς καὶ πολλάκις μὲ ἓνα καὶ μόνον θάλαμον. Τέλος, ἐκ τῶν ἱερογλυφικῶν ἐπιγραφῶν ἐξάγεται ὅτι οἱ βασιλεῖς ἐπεμπον ἀνθρώπους πρὸς ἀνεύρεσιν ὀγκώδους μονολίθου καταλλήλου πρὸς κατασκευὴν σαρκοφάγου. «Ὁ κύριός μου, λέγει ἐπιγραφή τις, μοὶ ἀνέθηκε τὴν ὑψηλὴν φροντίδα καὶ ἐντολὴν ἵνα τῷ ἐτοιμάσω μεγάλην τὴν αἰωνίαν αὐτοῦ κατοικίαν».

Οἱ βασιλεῖς οὗτοι γινώσκοντες καλῶς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ἀχαριστίαν τῶν ἀνθρώπων, δὲν εἶχον ἄδικον μὴ ἐμπιστευόμενοι τοῖς διαδόχοις αὐτῶν τὴν φροντίδα ἀνεγέρσεως τάφου ἀξίου ὅπως περιλάβῃ καὶ διατηρήσῃ τὰ σεβαστὰ αὐτῶν λείψανα. Παρ' ἡμῖν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ τάφοι ἐγείρονται πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἀρε-

τῶν καὶ προτερημάτων τοῦ προσώπου ὅπερ ἐγκλείουσι. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις ἦτο ὄλως τὸ ἐναντίον καὶ οἱ τάφοι ἐγένοντο πρὸς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τοῦ τεθνεώτος. Εἶπομεν ἤδη, ὅτι ἅπαξ τοῦ νεκροῦ τεθέντος ἐν τῷ ἐκ γρανίτου σαρκοφάγῳ, ὁ τάφος περιετειχίζετο καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ, πολλάκις δὲ παντοῖαι κατεβάλλοντο προσπάθειαι πρὸς ἐξαφάνισιν παντός ἔχουσι εἰσόδου. Ἐν τούτοις τὰ προφυλακτικὰ ταῦτα μέτρα ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθησαν μάταια, καθότι οἱ βασιλικοὶ τάφοι παρεδιάσθησαν καὶ τὰ τεταριχευμένα τῶν βασιλέων πτώματα διεσκορπίσθησαν.

Αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν πολυαριθμῶν θαλάμων ὑπάρχουσαι ἱερογλυφικαὶ εἰκόνες δὲν παριστῶσι τὴν ζωὴν τοῦ νεκροῦ, οὔτε τὰς πράξεις του, οὐδὲ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ δόξαν του, ἀλλὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βασιλέως ἐνώπιον τῶν τεσσαράκοντα δύο δικαστῶν κεκλημένων ὅπως ἀποφασίσωσι περὶ τῆς τύχης τῆς ψυχῆς του. Οἱ δικασταὶ οὗτοι ἀναζητοῦσι μετ' αὐστηρότητος τὰς κακὰς πράξεις καὶ τὰ ἐγκλήματα, ἅτινα διέπραξεν ὁ βασιλεὺς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του, ἵνα ἐπιβάλλωσι τῇ ψυχῇ τὴν πρέπουσαν ποινὴν πρὶν γείνη δεκτὴ παρὰ τοῦ Ἄμμωνος καὶ ἀπολαύῃ παρ' αὐτῷ τῆς θεᾶς τοῦ ἀπλέτου φωτός τῆς ἀληθείας. Ὁ βασιλεὺς μάλιστα παρίσταται ἐξομολογούμενος ἢ μᾶλλον δικαιολογούμενος ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου. Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ραμφῆ Μείαμου ἀναγιγνώσκειται τὸ ἐξῆς κείμενον τοιαύτης ἀπλοῖκῆς ἐξομολογήσεως: «Ὡ θεέ! ὁ βασιλεὺς, ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Ἄμμωνος, οὐδεμίαν ἐγκληματικὴν πρᾶξιν διέπραξε, οὐδέποτε ἐβλασφήμησε, οὐδὲ ἐμεθύσθη, οὐδέποτε ὑπῆρξεν ὀκνηρὸς, οὐδέποτε ὑπεξήρесе τὰς πρὸς τοὺς θεοὺς προσφορὰς, οὐδέποτε ἀμφέβαλλε περὶ τῶν λόγων τῆς ἀληθείας, οὐδέποτε ἐν τῇ ζωῇ του κατεδίβρωσκε τὴν καρδίαν του (ἦτοι μετεμελήθη διὰ κακὰς του πράξεις). Ἐνίοτε ἡ ἐξομολόγησις γίνεται καὶ ζῶντος ἔτι τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω ἐπὶ τινος τῶν τάφων τούτων ὁ παριστάμενος ἐνώπιον τῶν φοβερῶν δικαστῶν ἔχει τὴν μορφήν χοίρου ὑφ' ὃν ἀναγιγνώσκειται ἡ λέξις Λαίμαργία. Ὁ νεκρὸς

ἦτο πιθανῶς λαίμαργός τις ὅστις καταχρόμενος τῶν φαγητῶν κατεμήνυεν οὕτως εἰπεῖν ἐαυτὸν τοῖς δικασταῖς τῆς κολάσεως.

Τάφοι τινες παρέχουσιν ἡμῖν περιγραφὴν τῆς μελλούσης ζωῆς τριαύτης, οἷαν ἠννοεῖ ἡ φιλοσοφία τῆς αἰγυπτιακῆς θρησκείας, τὸ σύμβολον τῶν ἀμοιβῶν καὶ τιμωριῶν αἰτινες ἀναμένουσι τὰς ψυχὰς ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ ἀναλόγως τῆς ἐναρέτου ἢ πονηρᾶς ζωῆς, ἢ ἐν τῷ κόσμῳ διήγαγον.

Ἴδου δεξιόθεν, κεχαραγμένα ἐπὶ τῶν τοίχων, ἅπασαι αἱ ταῖς ἀγαθαῖς ψυχαῖς ἐπιφυλασσόμεναι ἡδοναὶ τῆς μελλούσης ζωῆς. Αἱ ἀξίαι τῆς θεᾶς καὶ ὑψηλῆς ἀμοιβῆς ἀγαθαὶ ψυχαὶ δρέπουσι γλυκυτάτους καρπούς ἐκ δένδρων εἰς ἀεὶ καρποφόρων, προσφέρουσι ἀπ' εὐθείας τοῖς θεοῖς θυσίαν καὶ ἀπολαύουσι τῆς θεᾶς τοῦ μεγαλείου τῶν θεῶν. Αἱ μὲν κρατοῦσαι δρέπανον θερίζουσι τὰ προϊόντα τῶν οὐρανίων ἀγρῶν ἀσυγκρίτως γλυκυτέρων τῶν γῆινων, αἱ δὲ ὀρχοῦνται περὶξ ἐκτενῶν λιμνῶν ἐν αἷς διχλάμπει ὥραϊον καὶ διαρκοῦς δροσερότητος ὕδωρ. Εἶναι ὁ παράδεισος τῆς αἰγυπτίας μυθολογίας.

Στρέψατε ὅμως τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους καὶ θὰ ἴδῃτε τὸ ἀντίστροφον τῆς αἰωνίου ταύτης ἑορτῆς. Ἴκει ἦσαν τὰ Ἠλύσια παιδία, ἐδῶ ἡ κόλασις ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ φρικῇ. Αἱ ἐνοχοὶ ψυχαὶ ὑφίστανται ἐν τῷ κάτω ἡμισφαίριῳ, τὸ τοῦ σκότους, τὰς τελευταίας βασάνους ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν θεῶν τῆς κολάσεως, παρισταμένων διὰ μελανῶν χρωμάτων καὶ ὑπὸ ὄλως ἀλλόκοτον μορφήν. Αἱ ψυχαὶ παρίστανται ὅτε μὲν ὑπὸ μορφήν ἀνθρώπων, ὅτε δὲ πτηνῶν τεθειμένα ἐπὶ πασσάλων ἔχουσαι τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ διατρυπούμεναι διὰ ρομφαίων ὑπὸ τῶν πνευμάτων τῆς κολάσεως. Αἱ μὲν, ἀπεκεφαλισμένα, βαδίζουσιν ἔτι, ἀγνοοῦσαι ποῦ φέρουσι τὸ βῆμα, αἱ δὲ ἐρριμένα ἐντὸς μεγάλων λεβήτων, καίονται πρὸς ἐξίλασμον τῶν ἀμαρτιῶν των. Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐφ' οὗ εἰκονίζεται ἡ παράδεισος ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή. α Εὖρον χάριτα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μεγάλου θεοῦ, οἰκοῦσιν ἐν οἴκοις δόξης· τὰ ἐγκαταλειφθέντα εἰς τὴν γῆν σώμα-

τά των ἀναπαύονται εἰς τοὺς τάφους ἐνῶ αἱ ψυχαὶ των ἀγάλλονται ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ Ἰψί-στου θεοῦ. Εἰς τὸ μέρος δὲ ἐνθα εἰκονίζεται ἡ κόλασις ὑπάρχει ἑτέρα, ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή: «Αἱ ἐχθραὶ ψυχαὶ οὐδόλως βλέπουσι τὸν θεὸν ἡμῶν, ὅποτε ἀναπέμπει τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός του».

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐφημίζοντο ἐπὶ τῇ στοργῇ καὶ ἀγάπῃ ἣν ἔτρεφον ὑπὲρ τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν, ὅποτε οὗτοι ἦσαν πράγματι ἀγαθοὶ καὶ ὑπερησπίζοντο τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα. Ὅτε εἰς τῶν ἡγεμόνων τούτων ἀπέθνησκε, ὁ θάνατός του θεωρεῖτο ὡς κοινὴ συμφορὰ. Πάντες ἐπενθηφόρουν καὶ ἀπεῖχον ἀπὸ εἶδη τινα φαγητῶν ὡς τοῦ κρέατος καὶ τοῦ οἴνου. Προσευχαὶ καὶ δεήσεις ἀνεπέμποντο καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ταριχεύσεως τῶν πτωμάτων, δι' ἣν ἀπητοῦντο ἐβδομήκοντα δύο ἡμέραι.

Ὅτε οἱ ταριχευταὶ (1) ἐτελείωνον τὸ ἔργον των μετέφερον τὸ σῶμα πρὸ τῆς θύρας τοῦ τάφου ἐνθα ἀμέσως τὸ δικαστήριον ἐπελαμβάνετο τῆς δίκης αὐτῶν. Ἐκαστος ἠδύνατο μετὰ τῆς μεγίστης ἐλευθερίας νὰ μεμφθῇ τοῦ θανόντος ἐπὶ τοῖς παραπτώμασιν αὐτοῦ, ὅποτε δὲ τὸ σύνολον τῶν καλῶν πράξεων του, αἰτινες ἀπηριθμοῦντο ὑπὸ τῶν φίλων του, δὲν ὑπερέβαινε τὸν ἀριθμὸν τῶν κακῶν πράξεων ἃς κατήγγελλον οἱ ἐχθρικοὶ αὐτῷ διακείμενοι, δὲν ἐπετρέπετο ἡ ταφή τοῦ θανόντος βασιλέως. Ἡ ὑψηλὴ αὐτῆ ἀπόφασις ἐδημοσιεύετο πρὸ τῆς θύρας τοῦ τάφου ὑπὸ δικαστηρίου ἀπαρτιζομένου ὑπὸ τεσσαράκοντα δύο δικαστῶν ἀντιπροσωποῦντων τὸ δικαστήριον τοῦ Ὁσίριδος. Εἰς λαὸν τοῦ ὁποίου αἱ ἰδέαι ἅπασαι ἐφέροντο πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ἄρνησις ταφῆς ἦτο ἡ τρομερώτερα τῶν ποινῶν ἣτις ἠδύνατο νὰ πλήξῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ μάλιστα βασιλέα. Ὅθεν εἶναι φυσικὸν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἡ σκληρὰ αὐτῆ τιμωρία ἡ-

(1) Περίεργος ἀντίφασις! Ἐνῶ τσαυτὴν ἀπέδιδον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἀξίαν εἰς τὰ τεταριχευμένα σώματα, ἄρπειον βελαιὸς νὰ ὑπολήπτονται καὶ περιποιῶνται τοὺς ταριχευτάς. Ἀπ' ἐναντίας οἱ ἐργάται οὗτοι, ἦσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινῆς ἀποστρόφης καὶ κατεδιώκοντο λιθοβολούμενοι μετὰ τὸ τέλος τῆς θλιβερᾶς αὐτῶν ἐργασίας. Σ. Σ.

νάγκαζε τούς ἡγεμόνας νά σκέπτονται καλῶς καὶ ὧσιν δίκαιοι καὶ ἐνῆργοι.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει, ὅτι βασιλεῖς τινες, ὧν ἡ ζωὴ ἦτο σειρά ὀλη κακιῶν καὶ ὠμοτήτων, ἐστερήθησαν τῆς τιμῆς τοῦ νά ταφῶσι· τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀπεσβέσθησαν ἐκ τῶν μνημείων, ἅτινα ἐν τῇ ζωῇ των ἀνήγειραν. α Ἐἶδον, λέγει ὁ Champollion, ὁ νέος, εἰς Β. Ph-el-Molouk, τάφος τινα βασιλέως κατεφθαρμένον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου, ἐκτὸς τοῦ μέρους ἐνθα ἦσαν γεγλυμμένα αἱ εἰκόνες τῆς βασιλείας μητρὸς καὶ συζύγου τοῦ ἄστυνας ἐσεβάσθησαν ἄναμφιδόλως ὁ τάφος οὗτος εἶναι βασιλέως καταδικασθέντος μετὰ θάνατον.

(ἀκελουθεῖ.)

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΒΡΗΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΙ

BIBLIOPHILE JACOB

Μετάφρασις ἐλευθέρᾳ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΥΠΟ Ε. Α.

ΚΕΦ. Α΄.

Κύριε, κύριε Φερών, ἐφώνει μετὰ ξηρᾶς καὶ διακοπτομένης φωνῆς ὁ Νικόλαος Λαρδῆς, πρῶτος γραμματεὺς τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου, Φερών καὶ Σα. ἰδρυθέντος πρὸ δεκαπέντε ἐπιπέτου ἐτῶν ἐν τῇ πόλει Ἐβρη ἐνθα ἐθεωρεῖτο ἐν τῶν μάλα εὐηπολήτων καὶ πλουσιῶν καταστημάτων.

— Καλὰ λοιπὸν, τί τρέχει; ἠρώτησε μετὰ σιγηλῆς καὶ ἐρρίνου φωνῆς ὁ Ἰωάννης Χαρπούης, ἀποθηκᾶριος τοῦ αὐτοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου, ἀρχαῖος ὑπάλληλος, βραχύλογος δὲ καὶ θραδουκίνητος, ὅσον ὁ ἄλλος φλύκρος καὶ ζωηρός.

— Πῶς; ὑπέλαθεν ὁ Λαρδῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποίου ἦτο ἐξωγραφημένη ἡ ταραχὴ καὶ ὅστις ὡς μανιώδης καὶ μετ' ἐταστικοῦ βλέμματος παρετήρει τὰ διάφορα ἐμπορεύματα, ὡς νά ἀνεζήτει τι.

— Νέε μου φίλε, πτωχέ μου Λαρδῆ σέ συλλυποῦμαι, εἶπεν ἡσύχως ὁ ἀποθηκᾶριος ροζῶν τὸν ταμβᾶκον του. Μοί φαίνεται μὰ τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἐντομόν τι σέ ἐκέντησε· μοι διηγοῦντο εἰς τὰς κατὰ τὴν Ἰταλίαν περιουσίας μου, ὅτι ὑπάρχουν ἐντομα, ἅτινα εἰσδύουσιν εἰς τὸ σῶμά μου, ὅταν κοιμώμεθα, ἄρχονται

δὲ τῆς περιουσίας των ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ τότε ὁ Θεὸς νά μᾶς φυλάττῃ ἀπὸ τὰ δῆγματά των, ἅτινα μᾶς καθιστῶσι μανιώδεις.

— Εἰς τὸν διάβολον τὰ ἐντομά σου καὶ αἱ περιουσίαι σου, σοὶ εἶπον ὅτι εἶναι κατεπίγουσα ἀνάγκη νά ἴδω ἀμέσως καὶ διμιλῆσω τῷ κ. Φερών.

— Ἀμέσως! τοῦτο καλέ μου φίλε εἶναι δύσκολον ἂν ὄχι ἀδύνατον ὑπέλαβεν ὁ γέρον μετὰ τὴν συνήθη αὐτοῦ ψυχρότητα.

— Σοὶ βεβαίῳ πάτερ Χαρπούη, ὅτι θά με κάμης νά σιάσω μετὰ τὴν ἀτύγνωστον ταύτην ἀπάθειάν σου.

— Σὺ δὲ, ἀγαπητέ μου Λαρδῆ μετὰ ὅλην σου τὴν ἐξαισθητικὴν καὶ ταραχὴν δὲν θά δυνήθῃς νά με κάμης ν' ἀλλάξω ὕψος καὶ ἐὰν ἀκόμη ἐπρόκειτο νά λυτρώσω ἀπὸ καταστροφῆς τὴν πόλιν Ἐβρη.

— Καλὰ, ἀλλ' ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ τῆς σωτηρίας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας τοῦ κ. Φερών:

— Τί; τί τρέχει; ἀπήντησεν ὁ Χαρπούης ὠχρίσας καὶ ἀλλάσων ὕψος παρὰ τὴν συνήθειάν του.

— Ἡξεύρομεν τί λέγομεν συνάδελφε Χαρπούη, ὑπέλαβεν ὁ πρῶτος γραμματεὺς, μετὰ ὕψους Ἰμυσηριώδους καὶ μικτοῦ οἴησεως.

— Ἡ περιουσία τοῦ καλοκάγαθου κ. Φερών; εἶπεν ὁ ἀποθηκᾶριος ὡς εἰ ἠρώτα ἑαυτὸν καὶ προσπαθῶν νά ἐξαγάγῃ τι ἐκ τῆς διαφυγούσης ἀδιακρίτου καὶ ἀπερισκέπτου ἴσως φράσεως τοῦ Λαρδῆ ἐννοῶ, προσέθηκε καθησυχάζων τοσοῦτον ταχέως διψ καὶ ἐταράχθη, καὶ γελῶν διὰ τὸν τρόπον του, ἐννοῶ ἠθέλησες νά δοκιμάσῃς ἂν κατέστην ἐντελῶς μουμίαι ὡς τοὺς νεκρούς, ὅς εἶδον εἰς τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον ταξιδιά μου καὶ οἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς τεμάχια ξύλων, τόσον δὲ πολλαὶ εἶναι αἱ μουμίαι εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὥστε διηγοῦνται...

— Διάβολε! πᾶν ἄλλο ἔχομεν νά σκεφθῶμεν τώρα, ἢ τὸ τί διηγοῦνται ἐν Αἴγυπτῳ, εἶπεν ὁ Λαρδῆς ἄς ἐνασχοληθῶμεν μόνον περὶ τοῦ ὅ, τι διηγοῦνται εἰς τὴν πόλιν, τοῦτο εἶναι μᾶλλον ἐνδιαφέρον δι' ἅπαντας, δι' ἐσέ, δι' ἐμέ καὶ ἰδίως διὰ τὸν κύριον Φερών.

— Λαρδῆ! ὑπέλαβε μετ' ἀσθητικότητος ὁ Χαρπούης, ἄς ἀρῆσωμεν τὰς κακὰς γλώσσας νά κάμωσι τὸ ἔργον των καὶ ἂν ἀληθῆ λέγωσιν, ἄς προφυλαττώμεθα τοῦ νά μεταδίδωμεν τὰς φήμες ταύτας ἢ τοῦ νά φαινόμεθα, ὅτι δίδωμεν πίστιν εἰς αὐτάς· ἄλλως τε ὁ κ. Φερών δὲν παρατηρεῖ τίποτε· χάριτι θεῆς, δὲν εἶναι ζηλότυπος ὡς τοὺς ἀρνησιασμένους ἐκείνους τούρκους, οἵτινες φυλακίζουσι τὰς γυναῖκάς των καὶ ἤθελον ἀνασκοποῦσι τοὺς τυχόν ἐρωτολήπτους, οἵτινες ἤθελον τολμήσει νά εἰσελθῶσιν εἰς τὸν

γυναικωνίτην των. Ὡστε ἡ πάσσαλος εἶναι ὡς ἐλέπει· ὄργανον αἰσχρὸν....

— Δὲν σοὶ εὐχομαι τοιοῦτόν τι, πάτερ Χαρπούη, εἶπεν ὁ πρῶτος λογιγῆς, ὅστις σπανίως ἔτεινε τὸ οὖς εἰς τὴν ἀτελεύτητον μωρολογίαν τοῦ εὐπίστου περιηγητοῦ, οὐχ ἦττον λυποῦμαι νά σέ βλέπω φροντίζοντα τόσον ὀλίγον περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ προϊσταμένου μας.

— Ἐγώ; κύριε Λαρδῆ! Ἐγώ; ὅστις εἶμαι ἔτοιμος νά χύσω δλόκληρον οὐγγίαν τοῦ καλλιτέρου μου αἵματος, ἂν ἐπρόκειτο νά γίνω χρήσιμος τῷ κ. Φερών! Ἡ μομφή σου εἶναι ἀδικος καὶ ὅταν τύγῃ περίστασις θά ἴδωμεν ἂν εἶμαι ἄξιος μομφῆς. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τί τρέχει, τί τὸ πρακτέον, εἶμαι ἔτοιμος νά ἐπανέλθω εἰς τὰ Ἰνδίας, νά ὑπάγω μέχρι τοῦ πορθμοῦ Μαγδελάν χάριν τοῦ κ. Φερών. Ἀκούς ἐκεῖ! παντοῦ πηγαίνω, ἀρκεῖ μόνον νά μοῦ εἴπῃ ὁ καλὸς ἄνθρωπος, — γηραιέ μου Χαρπούη πρόκειται περὶ ἐντολῆς ὅπως ἐμπιστευτικῆς καὶ οὐδένα ἄλλον ἐκτὸς σοῦ ἐμπιστεύομαι.

— Σπεῦσον λοιπὸν νά εἰδοποιήσῃς τὸν κ. Φερών, ὅτι ἔχω κατεπίγουσαν ἐμπιστευτικὴν ὑπόθεσιν νά τῷ κοινοποιήσω.

— Δύνασαι νά περιμένῃς μέχρι τῆς ἐσπέρας ἢ καὶ τῆς πρωίας τῆς αὔριον ἐπειδὴ ὁ κ. Φερών εἶναι εἰς Ὀμφλέρ μετὰ τῆς συζύγου του καθὼς ὅλας τὰς Κυριακάς.

— Ὅθ ἦναι πολὺ ἀργά, ὑπενθοήρῃσεν ὁ Λαρδῆς, τύπτων τὸ πρότωπόν του. Βεβαίως δὲν τὸ ἐσκέφθην ὁ κύριος συνηθίζει νά διέρχεται τὰς Κυριακάς ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐλησιμόνησα, ὅτι σήμερον ἦτο Κυριακή. Διάβολε, διάβολε, καὶ ἀπαιτεῖται δλόκληρος ὥρα ὅπως διέλθῃ τις τὴν τεταραγμένην θάλασσαν, μίᾳ ὥρᾳ, ἐνῶ τὸ τρίστιονα Devonshire ἀνασύρει τὴν ἄγκυραν.

— Μὲ φορτίον ἀγγλικῶν καὶ γαλλικῶν ὑφασμάτων διὰ τὴν μεσημβρινὴν Καρολίαν.

— Ποῖον δυστύχημα ἢ ἀπουσία τοῦ κ. Φερών, ἢ μᾶλλον ποῖον δυστύχημα νά μὴ ἔχω διαταγὰς.

— Μήπως λοιπὸν ἤθελες νά φορτώσῃς διὰ τὴν Καρολίαν, μικρὸν τι φορτίον διὰ λογαριασμόν σου; Ὁ πλοίαρχος τοῦ Δεβονσίρ εἶναι πράγματι καλὸς ἄνθρωπος, ἀγγλος τὸ γένος ἂν καὶ κατηγορεῖται ἐπὶ σωματεμπορίᾳ· εἰς τὰ κατὰ τὴν Χρυστὴν Πλευρὰν ταξιδιά μου....

— Ἄ πάτερ Χαρπούη, ἐσήμαον τὸν κώδωνα τῆς ἀναχωρήσεως· τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ὁ κ. Φερών κατεστράφη.

— Κατεστράφη, κατεστράφη, ὡνήσεν ὁ ἀποθη-

κᾶριος μετ' ὀρμῆς ὅπως ἀσυνήθους αὐτῷ; ψεῦδος! προσέθηκε μετ' ὕψους ἠλωιόμενος, καὶ περιστρεφόμενος ἐπὶ τῶν πτερυγῶν του· κατεστράφη; τί ἐννοεῖς μετὰ τοῦτο; Τίς σοὶ τὸ εἶπεν; Λαρδῆ, ἂν ὅπερ μοι ἀναγγέλης ἀληθῆ... Ὡ! ὄχι, σέ ἠπάτησαν εἶσαι θύμα συκοφαντίας... καὶ τοιαῦται δὲν ἐλλείπουσιν. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θά ἐπιζήσω τῆς καταστροφῆς· ὅθ πέσω εἰς τὴν θάλασσαν καλλίτερα, ἢ νά ἴδω τὸν τιμιώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ πενίᾳ καὶ ἀθλιότητι. Κατεστράφη, λέγεις; ψεῦδος, σοὶ λέγω· οἱ ἐχθροὶ του διέσπειραν τὴν φήμην ταύτην. Σὺ δὲ Λαρδῆ, τοῦ ὁποίου τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος ἐκτιμῶ, ἂν καὶ ἦται νέος ἔτι, πρόσθε φίλε μου μὴ ἐπικναλαμβάνῃς, λῆξιν, ἥτις δύναται νά βλάψῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ κ. Φερών.

— Τὸ πρόσελγον ἐγώ, εἶναι πολὺ ἀργά, εἶπεν ὁ πρῶτος γραμματεὺς ἀποθετηρῆμένος καὶ στηριζόμενος ἐπὶ σωροῦ σάκκων καφέ· παρὰ πολὺ ἀργά! πῆγαινε τώρα εἰς τὴν μεσημβρινὴν Καρολίαν.

— Εἶμαι, ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσω χωρὶς ν' ἀσπασθῶ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα μου, ἀπήντησεν ὁ Χαρπούης, ἀναζητῶν μηχανικῶς τὸν πῖλον του καὶ τὸ ἀλεξιβρόχιόν του.

— Ὁνειρεύεσαι πάτερ Χαρπούη· μήπως ἐνόμισες, ὅτι ἡ μεσημβρινὴ Καρολίνα κείτη τόσον πλησίον, ὅσον ἡ Ἰγγόπολις ἢ τὸ Κιλβέρ; διάβολε!

— Δὲν σημαίνει τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ γέρον, ὅστις ἐφαίνετο ἔτοιμος ὡς διὰ περίπατον· ἐπειδὴ ἡ περιουσία καὶ ἡ τιμὴ τοῦ κ. Φερών, ἀπαιτοῦσι τὸ ταξιδεῖδιον τοῦτο, ἀναχωρῶ... Χαῖρε Λαρδῆ, δὲν θά διασκεδάσω εἰς τὸν δρόμον καὶ θά ἐπανέλθω, ὅταν τὸ δυνατόν ταχύτερον..... Ἄλλ' ἐγὼ ἔχασα τὰ μυαλά μου μὰ τὴν ἀλήθειαν· δὲν μοὶ εἶπες ἀκόμη τί πρέπει νά κάμω ὅταν φθάσω εἰς Καρολίαν.

— Ὅθ προσπαθήσῃς νά συλλάβῃς τὸν κ. Χακκίνον ὑπεξαίρεσαντα ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ συνταίρου του.

— Ὁ κ. Χακκίνος, 180,000 φράγκων! ἐκρῶγα-σεν ὁ ἀποθηκᾶριος, ἐννοήσας ἐπὶ τέλους διὰ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης τοῦ Λαρδῆ, ἥτις τὸν κατέπληξε μέχρι ζάλης.

— Εἶχον δώσει τὸν λόγον μου νά μὴ εἶπω τίποτε, εἶπεν ὁ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ ὁποίου ἡ ἔξαψις εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου κατευασθεῖ ἐκ τῆς ἀνεπανορθώτου ἀπουσίας τοῦ κ. Φερών, ἀλλὰ δὲν δύναμαι πλέον τὸ μυστικὸν τοῦτο μετ' ἐπινοῦν, ἄλλως τε ὁ κ. Χακκίνος εἶναι ἤδη μακρᾶν.

— Ποῦ εἶναι;

— 'Επί του Δεβονσίρ, του ταχυπλόου πλοίου του Ταμέσως, δικά λευγών ταχύτητος ανά πᾶν δευτερόλεπτον.

— Και πού πηγαίνει;

— Δὲν σοὶ προείπον, εἰς τὴν Καρολίαν.

— Και ὅτι ὁ κ. Φερὼν συνεταιῖρος καὶ φίλος του δὲν εἶνε ἐν γνῶσει τοῦ ταξειδείου τούτου;

— Βεβαίως οὐχί! ἀφοῦ ὁ κ. Χακκίνος ἐπεβιβάσθη μετὰ τῶν 180,000 φράγκων.

— 180,000 φράγκων καὶ αὔριον, Δευτέρα, τέλος τοῦ μηνός, ὁ κ. Φερὼν πρέπει νὰ πληρώτῃ συναλλαγματικὴν ἐξ 150,000 φράγκων.

— Καλὰ σοὶ ἔλεγον, ὅτι κατεστράφη καὶ ὅτι θὰ χρεοκοπήσῃ.

— Χρεωκόπος! πρὸς θεοῦ! Ἴδου λοιπὸν τὸ πεπρωμένον τοῦ ἐντιμωτέρου ἐμπόρου τῆς Ἀθῆνης! ἑκατὸν πενήτην χιλιάδες φράγκων πληρωτέων! καὶ δὲν ἔχω ἢ 8,000 μόνον ἀπὸ οἰκονομίας καὶ οὔτε δύναμαι νὰ δανεισθῶ ποσὸν ἀνώτερον τούτου· αὔριον δὲ εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς πληρωμῆς. Ὁ κ. Φερὼν δὲν θὰ ὑποστῇ τὴν ταπείνωσιν ταύτην, τὴν ἀτιμίαν· ἀλλ' ὁμοῦ ἀγαπάται καὶ ἐκτιμᾶται παρὰ πάντων καὶ εὐκόλως θὰ τῷ παραχωρηθῇ διωρία καὶ ὁ κ. Χακκίνος ἐξ ἄλλου θὰ μεταμεληθῇ... ἀλλὰ πού εἶναι;

— Ὡς φαίνεται πρέπει νὰ σοὶ τὸ ἐπαναλάβω διὰ τετάρτην φορὰν· ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ Δεβονσίρ ἐξεληθόντος τὴν στιγμήν ταύτην ἐκ τοῦ λιμένος.

— Πῶς δὲν ἤναντιώθης εἰς τὴν φυγὴν ταύτην; δὲν εἰδοποίησας τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ λειμεναρχείου; δὲν ἔκαμες οὐδεμίαν καταμήνυσιν εἰς τὸν εἰσαγγελέα; ἀθλίε, εἶσαι ὁ αἴτιος παντὸς συμβησομένου.

— Διάβολε! τί ἤθελες νὰ πράξῃς; ἔτρεξα ὡς βλέπεις ν' ἀποκαλύψω τὰ πάντα εἰς τὸν κ. Φερὼν, ὅστις δυστυχῶς ἔτυχε ν' ἀπουσιάζῃ...

— Ὄφρεις νὰ συλλάβῃς τὸν κ. Χακκίνον, νὰ τὸν φυλακίσῃς, νὰ προσπαθῆσῃς νὰ κλεισθῇ ὁ λιμὴν, νὰ σημάνης τὸν κώδωνα τοῦ πολεμικοῦ κελεύσματος, νὰ κράξῃς τὸ πλοῖον, νὰ ἐξαποστείλῃς κατόπιν ὄλας τὰς λέμβους! ἔπρεπε ἐπὶ τέλους νὰ σώτῃς τὸν κ. Φερὼν.

— Ὅμιλεις ὅπως σοὶ συμφέρει, πάτερ Χαρπούη. Εἶχον δώσει τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου νὰ σιωπήσω μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς σου· ἐκτὸς τούτου ἤμην τοσούτῳ τεταραγμένος, τοσούτῳ στεναχωρημένος, ὥστε ἐδίσταζα τί ἀπόφασιν νὰ λάβω.

— Δὲν ὑπάρχει ἑτέρα ἢ νὰ καταδιώξωμεν τὸν ἀρπαγα καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσωμεν νὰ ἀποδώσῃ τὰ ἀρπαγίγματα.

— Μάλιστα· ἀλλ' ἐν τοσούτῳ κατὰ τὸ διάστημα τῆς καταδιώξεως ὁ κ. Φερὼν θ' ἀναγκασθῇ νὰ καταθέσῃ τὰ βιβλία του καὶ νὰ συμβιβασθῇ μὲ τοὺς δανειστάς του.

— Θὰ ζητήτῃ διορίαν καὶ θὰ τῷ παραχωρηθῇ ἄνευ δυσκολίας· ἄλλως ἢ ἔλλειψις ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδων φράγκων ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ κ. Φερὼν δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἢ παροδικὴν τινα στεναχωρίαν εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις του, ἐπεὶδὴ ἔχει πεντακοσίας χιλιάδων φράγκων εἰς χρεώγραφα καὶ ἀξίας καὶ εὐκόλως θὰ εὕρῃ πίστωσιν ἀξίαν τῶν κεφαλαίων του.

— Ἀλλοίμονον! ὄχι, πάτερ Χαρπούη, ὅταν γίνωσι γνωστὰ αἱ εἰδήσεις τῆς νυκτὸς ταύτης, αἵτινες ἔπεισαν τὸν κ. Χακκίνον ν' ἀποδράτῃ....

— Αἱ εἰδήσεις δὲ αὐταὶ ποῖα εἶναι; εἶπε τρέμων ὁ Χαρπούης, ἀναγινώσκων ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Λαρδῆ πόσον καταστρεπτικὰ ἦσαν...

— Ἡ θάλασσα ἐθαυματούργησεν τὴν νύκτα ταύτην, καὶ πρέπει νὰ ἐκοιμάσο λίαν βαρέως ὅπως μὴ ἀκούσῃς τὸν σφοδρὸν ἄνεμον.

— Δὲν συνέβη δυστύχημα, καθότι ὁ κ. Φερὼν εἶχεν ἐπιβιβάσθαι τῆς λέμβου τοῦ Πέτρου τοῦ Πλατύ. Χθὲς τὸ ἑσπέρας 5 ἢ 6 ὥρα, πρὸ τῆς παλιρροίας ὁ Πλατύς μοι πύχθη τὴν καλὴν νύκτα, ζητῶν μοι τὸν ταμδῶκόν μου.

— Τὴν νύκτα ταύτην δύο ἐμπορικὰ πλοία ἐργόμενα ἐκ Μαρτινίκης ἐβυθίσθησαν μεθ' ὄλων τῶν ἐμπορευμάτων εἰς ὀψίστασιν δύο λευγῶν ἀπὸ τοῦ λιμένος.

— Πρὸς θεοῦ, μήπως εἶναι τὸ Κυμβάρδον καὶ τὸ Φολλέτ, τὰ ὁποῖα περιμένομεν καθ' ἑκάστην ἀπὸ Μαρτινίκην;

— Τὸ μὲν φέρει διὰ λογαριασμὸν μας 400 δέματα βάμβακος, 600 σάκκους καφέ, 100 κιβώτια ἰνδικοῦ, 90 βαρέλια ἀκατεργάστου ζακχάρως, τὸ δὲ 700 σάκκους κακάο, 500 βαρέλια σακχάρως καὶ ἐπὶ τέλους φορτίον γκόμας, ὀριζίου, ὄλα ταῦτα ἀξίας φράγκων 300,000.

— Τὸ Κυμβάρδον καὶ τὸ Φολλέτ ἀπωλέσθησαν! ὑπέλαβεν ὁ Ἰωάννης Χαρπούης καλύπτων διὰ τῶν χειρῶν του τὸ πρόσωπον· καὶ τίποτε δὲν ἐσώθη!

— Οὔτε τὸ πλήρωμα, ἐκτὸς τοῦ ὑποπλοιαρχοῦ τοῦ Κυμβάρδου, ὅστις ἐρόφηθῃ ἡμιθανὴς ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς τὴν παραλίαν· τὰ δύο ταῦτα ναυάγια εἶναι ἡ αἰτία τῆς διαταρᾶξεως τοῦ ἔγκραφου τοῦ κ. Χακκίνου, ὅστις θεωρῶν ἑαυτὸν κατεστραμμένον ἐπεβιβάσθη τοῦ πρώτου ἀναχωροῦντος πλοίου φερῶν μεθ' ἑαυτοῦ ὅσα χρήματα ἤδυνήθη νὰ εὕρῃ.

— Δὲν βλέπω ἄλλο μέσον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀποθηκάριος καὶ ὦ; ἐὰν συνεβουλεύετο ἑαυτὸν, εὕρισκε καλὸν τὸ πρῶτον αὐτοῦ σχέδιον· τὸ Δεβονσίρ εἶναι μὲν ταχύπλοον οὐχ' ἦττον ὁμοῦ καὶ ἡ λέμβος τοῦ Πλατύ περὶ ὡς πτηνὴν πρὸ πάντων ὅταν παρασύρεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Διάβολε! τὸ νὰ θυνηθῇ νὰ καταφθάσῃ τὸ Δεβονσίρ τοῦτο θὰ ἦτο πάτερ Χαρπούη τὸ μάλλον θαυμαστὸν γεγονός τῶν ταξειδείων σου.

— Λαρδῆ, ὑποσχέθητί μοι νὰ μὴ εἴπῃς εἰς οὐδένα, οὐδὲν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου! εἶπε μετὰ σοβαροῦ καὶ θετικοῦ ὕφους ὁ γηραιὸς Χαρπούης, σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ γραμματέως δυσπιστοῦντος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀπρονος σχεδίου τοῦ ἀποθηκάρου.

— Μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς σου· πάτερ Χαρπούη, ὑπέλαβε μετὰ ὕφους δυσπιστίας ὁ Λαρδῆ; ὀλονὲν ἐκπλητόμενος ἐπὶ τῇ τολμηρᾷ ἀπόφασιν τοῦ γέροντος. Τρέχεις μέγαν κίνδυνον νὰ μὴ ἐπιστρέψῃς ποτὲ, ἐὰν σκέπησαι νὰ διακινδυνεύσῃς ἐν μέσῃ θαλάσῃ ἐντὸς λέμβου οὐχὶ μεγαλειτέρας καρυορλοῦ.

— Τὸ ἀπεφάσισα· μόνον σὲ παρακαλῶ, ν' ἀφήτῃς εἰς παντελῆ ἀγνοίαν τὸν κ. Φερὼν τῶν διατροχόντων μέχρι τῆς ἑσπέρας τοῦλάχιστον, ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν δὲν ἤθελον ἐπιστρέψῃς....

— Δὲν θὰ ὑπάγῃς, πάτερ Χαρπούη, ὄχι! δὲν θὰ ὑπάγῃς νὰ ἐκτεθῇς εἰς κίνδυνον ἀνοφελῆ καὶ βεβαιοῦ! ἀπ' ἐναντίας, φρονίμως ποιῶν, θὰ σὲ ἐμποδίσω ἀπὸ τοιαύτην τρέλλαν βεβαίως, τρέλλαν οὐδὲ εἰς νέον ἐπιτροπομένην· θὰ σὲ ἐμποδίσω....

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν τὴν παράκλησίν μου, ἦτοι νὰ μὴ λάβῃς ὁ κ. Φερὼν γνῶσιν τῶν διατροχόντων πρὸς τῆς ἑσπέρας ἢ τῆς πρωῆς τῆς αὔριον.

— Ἔστω, σοὶ ὀνύω εἰς ὅτι ἔγω ἱερὸν, ὅτι θὰ σιωπήσω, ἀλλὰ μείνον, πάτερ Χαρπούη, μείνον πρὸς Θεοῦ!

— Χαῖρε, Λαρδῆ, μὴ λησμονήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, ἐὰν δὲν μὲ ἐπικινήσῃ σήμερον, ὑπάγε νὰ εὕρῃς τὴν γυναῖκα μου καί... χαῖρε!

ΚΕΦ. Β'.

— Πάτερ Χαρπούη! ἀκουσον λοιπὸν! ἐκραύγασεν ὁ Λαρδῆς ἀκολουθήσας τὸν γέροντα μέχρι τῆς ὁδοῦ. Καλῶς, θὰ τὸν προηθάσω θέλω, τρέχων κατόπιν σου... Ἀλλὰ τὸ γραφεῖον! διάβολε! Δὲν ὑπάρχει τρόπος ν' ἀφήσῃ τις τὰς σακχάρεις καὶ καφέδες; Οἱ κλέπτει δὲν θὰ διστάσουν πρὸς, ἐν καὶ κυριακὴν σήμερον, εὐράντες τὴν θύραν ὀνοικτήν, νὰ ἐργασθῶσιν ἀπάγοντες τὰς πραγματείας μας... Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ ἀπουσιάζω

ἐπὶ ὀλίγα μόνον λεπτὰ, δὲν ἤθελον κοπιᾶσαι πολὺ νὰ ἀποτρέψω τὸν ἰσχυρογνώμονα περιηγητὴν τρέχοντα κατόπιν ταχυπλόου τριεστίου ἐκκινήσαντος, ἡδὴ... Αὐτοὶ οἱ γέροντες δὲν ἔχουσιν οὐδὲ τὸν κοινὸν νοῦν. Ἀλλ' ἂς ἡσυχάσω διότι δὲν θὰ εὕρῃ οὐδὲ ἓνα ἔχοντα ὄρεξιν νὰ πῆ θάλασσαν. Ὁ δυστυχῆς Φερὼν, χθὲς πλούσιος, πλουτιώτατος, σήμερον κατεστραμμένος, χρεωκόπος! Ἀλλ' ἡ σκληρὰ αὐτῆ καὶ ἀπροσδόκητος μεταβολὴ ὀλίγον ἐπιδρᾷ εἰς τὰ ἀτομικὰ μου συμφέροντα· σήμερον γραμματεὺς μὲ ἑκατὸν λουδοβίκια, αὔριον πάλιν γραμματεὺς μὲ 3,000 φρ. ἴσως! Δὲν ἀνησυχῶ ποσῶς διὰ τὴν ἀστάθειαν ταύτην τῆς τύχης καθότι παραιτούμενος ἀπὸ τοῦ κ. Φερὼν, ἀμέσως κατ' ἐλογίην εὐρίσκω ἕτερον ἐπίσης εὐπολυπτον κατὰ τὴν φύσιν. Ἐν τούτοις ἐπεὶδὴ κακὸν εἶναι ἡ ἀδράνεια, ἂς ἐνασχοληθῶ ἀπὸ τούδε νὰ εὕρω θέσιν τινα. Δύστηνε Φερὼν! ὁποῖα καταστροφή! καθ' ἣν ἐποχὴν ἐσκέπτετο νὰ μοι ἀξήτῃ τὸν μισθόν μου! ἡ ἀκεραϊότης λίαν κακῶς ἀνταμοιβέται.

— Ὁ Νικόλαος Λαρδῆς, δίδων οὕτω ἐλευθέραν διέξοδον εἰς τὰς οὐχὶ ἀμιγεῖς συμφέροντος θλίψεις του, ἐλησμόνησεν ὅλως διόλου τὸ τολμηρότατον τοῦ Χαρπούη σχέδιον, σχέδιον ὅπερ ἐθεώρει ὅλως ἀνόητον καὶ ἀκατόρθωτον, δὲν ἐσκέπτετο μάλιστα πλέον νὰ κλείσῃ τὸ γραφεῖον, οὐδὲ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ βήματα τοῦ πιστοῦ τούτου ὑπαλλήλου τοῦ κυρίου Φερὼν, ἀλλὰ καθήσας εἰς τὸ γραφεῖον καὶ συμβουλευθεὶς τὰ βιβλία, κατέστρωσεν ὀλοκλήρους στρατοὺς ἀριθμῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἐξαγαγὼν ἐκ τῶν προσθέσεων τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ὁ κ. Φερὼν εἶχεν ἔλλειμα 180,000 φράγκων, ποσότητα, ἣν ὁ κ. Χακκίνος, ὑπεξήρσε παρὰ τοῦ συνεταιῖρου του. Ἐξ ὅλων τούτων, ὁ Λαρδῆς δὲ ἀμφέβαλλεν πλέον περὶ ἀφύεκτου χρεωκοπίας στερούσης αὐτὸν τῆς θέσεως τοῦ πρώτου γραμματέως· συνεκέντρωσε ἐν τῷ νῷ πάσας τὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας ἐτέρας θέσεως μᾶλλον ἀσφαλοῦς καὶ οὐχ' ἦττον ἐπικερδοῦς καὶ ἀπεφάσισε νὰ παρουσιασθῇ ἐντὸς ὀλίγου εἰς τι κατὰ τὴν φύσιν ἢ θέσιν πρώτου γραμματέως ἦτο κενή. Ἐκαθάρσε διὰ τῆς ψήκτρας τὸν πῖλον του καὶ τὸ φαιὸν ἐνδυμά του, ὅπως παρουσιασθῇ καθαρὸς εἰς τὸν νέον προϊστάμενον, ἐνεκατοπτρίσθη ἐντὸς τεμαχίου τεθραυτμένου κατόπτρου ὑπεμειδίασε μετ' εὐχαριστικῆς ἰδὼν τὸ ἐρυθροῦν πρόσωπόν του, τὴν κμυλωτὴν ρίνα του καὶ τὸ κενὸν ὀδόντων στόμα του, κλίνας δὲ τὸν πῖλον του πρὸς τὸ ὄπιόν του ἔλαβεν ὕψος ἀνθρώπου πεποισθότος ἐκ τῶν προτέρων περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ μέλλοντος διαβήματός του, χωρὶς δὲ νὰ περιμείνῃ τὴν ἐπίνοδον τοῦ κ. Φερὼν οὔτε τὴν ἀδειάν του ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν θύραν ἀγούσαν.

— Τί νέα κύριε Λαρδῆ; ἤκουσθη ἐκ τῆς θύρας φωνὴ ἀσθμαίνουσα καὶ συνοδευομένη ὑπὸ ζωγροῦ γέλωτος.

— Ὁραία! ἀπὸ τὸ καλὸν εἰς τὸ καλλίτερον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὄρεξιν καὶ τὸν στόμαχον, ἀπήντησεν ὁ πρῶτος γραμματεὺς· ἀλλὰ τὰ λοιπὰ δὲν βαίνουσι τόσον καλῶς, καθόλου μάλιστα!

— Τί συμβαίνει; ὑπέλαβεν ὁ νεωστὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ καταστήματι λαβὼν δὲ κάθισμα ἐπρόσθεσε γνωρίζεις λοιπὸν τί συμβαίνει;

— Ἀλήθεια, ἐγὼ τὸ ἔμαθον πρὸ παντὸς ἄλλου κύριε Πικάρδε, ἀπήντησεν ὁ Λαρδῆς, κύπτων εἰς τὸ οὖς τοῦ νεωστὶ εἰσελθόντος μικροσώμου ἀνθρώπου, οὗτινος ἡ εὐθυμία πλὴν πονηρὰ φυσιογνωμία ἤλεγχεν ἀνθρώπων του Βάκχου ὡς τοῦτο ἐδείκνυον αἱ ἐρυθραὶ παρειαί του.

— Τί δυστύχημα νὰ μὴ ἔχωμεν ἐδῶ, ἐμπρός μας μίαν φιάλην διὰ νὰ ποτίσωμεν τὰ μυστικά μας.

— Οἶνον, ἐν μέσῃ Νορμανδία τὴν πατρίδα τοῦ Μηλίτου. Οὐφ! κύριε Πικάρδε εἶναι τ' αὐτὸ ὡς ἂν ἤρνεϊσο τὴν πατρίδα καὶ τὴν γέννησίν σου.

— Ὁ μηλίτης! ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Διάβολος ἐφεῦρε τὸ ἔλεεινόν αὐτὸ ποτὸν διὰ νὰ δώσῃ οὕτω πλείονα θέλγητρα εἰς τὸν οἶνον καὶ ἀμιλλαν εἰς τοὺς οἰνοπότας, πῶς θέλεις νὰ ἔχη οὐσίαν. Ὁ μηλίτης, κύριε Λαρδῆ, εἶναι καλὸς διὰ τοὺς ἀσθενεῖς οἵτινες εἶναι καταδικασμένοι νὰ κενώσωσι φιάλην τιζάνης.

— Ἰδοὺ καὶ πάλιν εἰς τὸ ἀγαπητόν σου ζήτημα κ. Πικάρδε, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐξέρχεται ἡ σχεδὸν ἀναίσθητος. Ἀλλ' ἔχω ὑποθέσεις εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπειδὴ εἶμαι μόνος ἐδῶ, θὰ κλείσω τὸ κατάστημα, ὥστε σπεύσον νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ἐντολήν σου..

— Πολὺ βιάζεσαι σήμερον κ. Λαρδῆ, δός μοι καιρὸν ν' ἀναπνεύσω· ἔτρεχα καθ' ὁδὸν καὶ ἔχω μίαν δίψαν τρομεράν, ἥτις μοὶ ἐκόλλησεν τὴν γλῶτταν εἰς τὸν οὐρανίσκον· ἀλλὰ βλέπω, ὅτι δὲν μοὶ προσφέρεις νὰ πῶ.

— Κύριε Πικάρδε λιποῦμαι πολὺ ἀναγκαζόμενος νὰ σὲ ἀφήσω τόσω γρήγορα, ἀλλὰ μὲ περιμέουσι πρὸ ἡμισείας σχεδὸν ὥρας.

— ὦ! ἔχεις δίκαιον νὰ βιάζῃσαι, πρὸ πάντων ἂν ἡ τράπεζα εἶναι ἐστρωμένη καὶ ὁ οἶνος ἔτοιμος· μὴ ἐνοχλήσαι κύριε Λαρδῆ, ἐγὼ ἀνέρχομαι τώρα εἰς τῆς κυρίας καὶ νὰ μὴ μὲ εἰπῆς πλέον Πικάρδον, ἂν ἡ κυρία δὲν μοὶ εἴπῃ μὲ τρόπον κολακευτικόν. Ὁ θελεις φίλε μου νὰ πῶς καὶ νὰ ἀναπαυθῆς μέχρις αὐτοῦ ἀπαντήσω; Εὐχαριστῶ κυρία δὲν θὰ πῶ ἢ ἕνα δύο ποτήρια οἴνου.

— Κατὰ δυστυχίαν σου δὲν εἶναι ἡ κυρία ἐπάνω κύριε Πικάρδε καὶ δὲν θὰ ἐπανεῖθῃ ἀπὸ τὸ Ὀνφλέρ ἢ αὐριον τὸ πρῶτ' μετὰ τοῦ κ. Φερῶν.

— Ἀληθῶς; δὲν ὑπάγει καλὰ ἡ δουλειά μας ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ κυρία εἶχεν ὑποσχεθῆ τῷ κ. Λουδοβίκῳ ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃ σήμερον.

— Εἰπέ εἰς τὸν κ. Λουδοβίκον, ὑπέλαβεν περιφρονητικῶς ὁ γραμματεὺς, καὶ ἐξακολουθῶν τὰς πρὸς ἀναχώρησιν προσημομασίας του, εἶπέ τῳ ὅτι ὁ κύριος μετὰ τῆς κυρίας μετέβησαν χθὲς τὸ ἐσπέρας ὅπως διέλωσιν τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐξοχίαν.

— Ἐνόησα· ἀλλὰ τίς θὰ μοὶ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἧς εἶμαι κομιστής.

— Ἐγὼ, ἐάν αὕτη ἀφορᾷ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις ἀπήντησεν ὁ Λαρδῆς μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ὡς γνωρίζετε κύριε Λαρδῆ, αἱ ὑποθέσεις αὐταὶ δὲν ἀφορῶσιν ἡμᾶς· ἀπήντησε γελῶν Ἰουρβωδῶς δ' κυνηγοφύλαξ.

— Δὲν ἀναμιγνύμαι ποτὲ εἰς τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις κύριε Πικάρδε, εἶπεν ὁ Λαρδῆς μετὰ στοϊκῆς ἀπαθείας· εἶμαι πρῶτος γραμματεὺς τοῦ κ. Φερῶν καὶ δύναμαι νὰ καυχῆθῶ, ὅτι ἐξεπλήρωσα πάντοτε τὸ καθήκον μου μετὰ ζήλου ἀκριβείας καὶ ἰκανότητος.

— Καὶ τὴν ἐπιστολήν μου; ἠρώτησεν λυπηρῶς ὁ Πικάρδος ὁ κ. Λουδοβίκος μοὶ ἐσύστησε θερμῶς γὰ τὴν ἐγχειρήσω τῆ κυρία.

— Ἄς σπεύσωμεν, κύριε Πικάρδε· βιάζομαι νὰ ἐξέλθω ἀφοῦ πρῶτον κλείσω τὸ κατάστημα· κόμισον αὐριον τὴν ἐπιστολήν ταύτην, τοῦτο εἶναι τὸ φρονιμώτερον.

— Νὰ ἐπανεῖθῃ αὐριον; εἶναι ἀκριβῶς δύο λεύγα μακρὰν ὁ πύργος τοῦ Λανδοῶ ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἐν τῷ ἀναμεταξὺ τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν μου δάση εἶναι ἐγκαταλελειμένα εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ.

— Τότε ἄφησον ἐδῶ τὴν ἐπιστολήν σου, ἥτις δὲν θὰ μου χλιάσῃ περιμένονσα.

— Πολὺ καλὰ, κύριε Λαρδῆ· ἄλλως τε ὁ Λανδοῶ δὲν θὰ ἦνε ἴσως πλέον εἰς τὸν πύργον καὶ δὲν βιάζομαι διὰ τὴν ἀπάντησιν, ἀφοῦ δὲν μοὶ ἐζήτητε τοιαύτην.

— Ἰδοὺ, θέσον τὴν ἐπιστολήν ἐπὶ τοῦ γραφείου μου κοίμῃ ἀνησυχίᾳ πλέον δι' αὐτήν, θὰ τὴν ἐγχειρίσω ἐγὼ αὐτὸς τῆ κυρία.

— Μὴ λησμονήσῃς τοῦλάχιστον κύριε Λαρδῆ, καθότι ἂν ἡ παραγγελία ἐκτελεσθῇ κακῶς, θὰ λογισθῶ ὁ ἀνικανώτατος τῶν ἀνθρώπων· ἐπίτρεψόν μοι, εἰς ἐνδειξίν τῆς πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνης καὶ ὑπολήψεώς μου νὰ σοὶ προσφέρω ποτήριον καλοῦ οἴνου εἰς τὸ καφφεῖον τῆς Ἀμερικῆς.

— Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐγένειάν σου, κύριε Πικάρδε, λιποῦμαι ὅμως μὴ δυνάμενος νὰ τιμῆσω τὴν προσφορὰν σου καθότι σήμερον ἔχω πολλὰς ἀσχολίας.

— Ὁ Καλαμαράς φοβεῖται νὰ ἐξοδεύσῃ, ὑπετονθῆρυσεν ὁ δασοφύλαξ, πορευόμενος εἰς τὸ παρακείμενον καφφεῖον· τὸ γένος αὐτὸ τῶν καλαμαράδων μόνον μελάνην πίνει.

— Ὁ Λαρδῆς μετ' εὐσυνειδηταίᾳ ἀξίας πραγματικῆς γραμματεὺς ἤρξατο διευθετῶν τὰ βιβλία καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου διάφορα ἔγγραφα, ἀφήσας ἐν τῷ μέσῳ μόνον τὴν ἐπιστολήν ὅπως ἐπισύρῃ εὐκολώτερον τὸ βλέμμα, μὴ ἀξιώσας οὐδὲ βλέμματος καὶ ταύτην. Κατόπιν λαβὼν πάντα τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα, ἤτοι γραφίδας, μολυβδουκόνδυλα, μαχαιρίδια καὶ λοιπὰ, ἐστέναξε βαθέως, βλέπων τὰ χρήσιμα ταῦτα ἐργαλεῖα μεταναστεύοντα εἰς ἄλλον ἐμπορικὸν οἶκον. Περαιώσας πάντῃ ταῦτα, ὁ γραμματεὺς ἐκλείσσε τὴν θύραν διὰ τῶν σιδηρῶν κλειθρῶν, ἅτινα καθίστων τὸ κατάστημα εἶδος φρουρίου ἀπροσβλήτου ὑπὸ κλεπτῶν. Ἰψῶσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν χρυσοῖς γραμμασιν καὶ δέκα ὀκτὼ δακτύλων μεγέθους ἐπιγραφὴν τοῦ καταστήματος *Φερῶν καὶ Σα*. ἤσθάνθη αὐτοὺς θαμβουμένους ἐκ τῶν δακρῶν καὶ στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὴν οἶκον τοῦτον ὅστις ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης ἀπάλεσε τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ὑπόληψιν καὶ εὐδαιμονίαν, ἀπῆλθεν ἐνδακρυσ.

ΚΕΦ Γ.

Ὁ Ἰωάννης Χαρπούης, ὑπὸ μάλης πάντοτε φέρων τὸ κεκληθιδόμενον μετὰξινον ἀλεξιβρόχιόν του, διηυθύνθη εἰς τὸν λιμένα, σπεύδων γιγαντιαίως βήμασιν ὡς οὐδέ ποτε ἄλλοτε ἐνθυμείτο εἰς τὰς κατὰ τὸν βίον του μακρὰς περιουσίας. Ὑπερεξηκοντοῦτης ὁ ἀποθηκάριος οὗτος διέτρεξε πολλάκις τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου πρὸς διεκπεραίωσιν μεγάλων ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐν αἷς διεκρίθη πάντοτε ἐπὶ ἀκεραιότητι καὶ φρονήσει, ὡς ὑπεύθυνος πράκτωρ τῶν μάλλον διακεκριμένων τῆς Ἄβρης ἐμπορικῶν οἰκῶν. Αἱ μακρὰ αὐταὶ καὶ πολλάκις ἐπικίνδυναι ἐκδρομαὶ ὀλίγον ἢ οὐδόλως συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ πλουτίσωσιν αὐτὸν ὑποστάνα πολλὰς ζημίας εἰς τὰς μετὰ διαφόρων ἀπερηγγύων, καὶ ἀνοξιογρέων ὀφειλετῶν συναλλαγῆς του δι' αἷς πύθυνετο αὐτὸς ἀμέσως ἀπέναντι τῶν ἐντολέων του. Παρητήθη λοιπὸν τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ καταστῇ πλούσιος καὶ ἀπεφάσισεν εἰς τὰ ὀλίγα ἀρκούμενος νὰ γίνῃ εὐτυχῆς διάγων βίον ἤρεμον καὶ μονότονον, μάλλον συμβιβασόμενον πρὸς τὸν χαρακτῆρα του τὰς ὀρέξεις καὶ ἤθη του. Ἐνυμφεῖθη, ἀπέκτησε τέκνα, καὶ εἰσῆλθεν ὑπὸ τὸν τίτλον καὶ μετὰ τὴν ἀμοιβὴν ἀ-

ποθηκαρίου εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Φερῶν, ἐν ᾧ πρὸ τριακονταετίας ἐργαζόμενος ἀπῆλθεν ἀπ' ἀρχῆς ἀπεριόριστου ἐμπιστοσύνης ἐκδηλουμένης αὐτῷ μετ' ἀφελείας καὶ ἀδροφροσύνης, τοῦθ' ὁπερ ἀπεδείκνυε τὴν ἀνεξάντλητον τοῦ προῖσταμένου του ἀγαθότητα. Ὁ κ. Φερῶν οὗτινος αἱ ἐπιχειρήσεις εἶχον λάβει μὲχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γιγαντιαίας διαστάσεις ὀρειλομείνας ἀπ' ἐνὸς εἰς τὴν πείραν καὶ τὴν πρὸς τὴν ἰάξιν κλίσιν τοῦ γηραιοῦ ἀποθηκαρίου, ἐσκόπει νὰ τὸν ἀνταμοίψῃ καὶ ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ ἐντιμον καὶ ἄνετον μέλλον. Ὁ Ἰωάννης Χαρπούης ἦτο ὅλως ἀφοσιωμένος δι' ἐνδομύχου φιλίας τῷ προῖσταμένῳ του, ὃν ἠγάπα καὶ ἐσέβετο ὡς ὑπογραμμὸν ἀγαθότητος, τιμιότητος, καὶ ἀφιλοκερδίας. Ἡ ἐμπορικὴ αὕτη τοῦ κ. Φερῶν ὑπόληψις ἦν οὐδέποτε οὐδεμίᾳ συκοφαντίᾳ ἐτόλμησε νὰ κηλιδώσῃ, ἦν πρὸ πολλῶν χρόνων γνωστὴ. Ὁ Ἰωάννης Χαρπούης ὑπερηφανεύετο ἐπὶ τοῖς ἐπαίνοις, οἵτινες πανταχόθεν ἐπεδαψιλεύοντο τῷ κ. Φερῶν, ἡ μόνη του καὶ ζωηροτάτη εὐχαρίστησις ἦτο ὀπότεν ἠδύνατο ὑψηλοφόνως νὰ ὀνομάζῃται ὁ ἐπιτετραμμένος τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Φερῶν καὶ Σα. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως οὐδόλως ἐξετίμα τὸν κ. Χακκίνον συνεταῖρον τοῦ κ. Φερῶν, προδύλεπων πάντοτε κακὸν τὸ τέλος τοῦ συνεταρισμοῦ ταύτου.

— Β! ἐκεῖ κάτω, πάτερ Χαρπούη, ἐφώνησεν ὁ λεμβουῆχος Πλατὺς καταβροχθίζων τεμάχιον μαύρου ἄρτου καὶ ἀτενίζων τὴν θάλασσαν· θὰ ἔχωμεν τρικυμία τρομερά, τρομερωτέρα ἀπ' τὴ χθεσινὴ κύτταξε· κεῖ κάτω τὸν οὐρανὸν ἔχει τοῦ κεραμειδοῦ τὸ χρῶμα.

— Τὸ Δεβονσίρ! ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ ἀποθηκάριος, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς σημεῖον τι μελανὸν καὶ μόλις ὀρατὸν ἐν τῷ ὀρίζοντι ἕνεκα τῆς μεγάλης ομίχλης.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, ὠραιώτατο καράβι, σὰν κοπελοῦδα μὲ ὄλες ταῖς χάραις, ἀπήντησεν ὁ ναύτης χωρι; νὰ διακόψῃ τὴν θορυβώδη τῶν σιαγόνων του ἐργασίαν. Σχίζει τὰ νερὰ, σὰν χελιδόνι, μόλις τώρα ἤβγε ἀπ' τὸ λιμάνι καὶ γέννηκε ἄφαντο. Ἀλλ' ὁ ἀνεμος δὲν χωρατεύει καὶ ἂν πηγαίνῃ ἔτσι θ' ἀναγκασθῇ νὰ σταθῇ εἰς τὰ πανιά!

— Εἶθε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης Χαρπούης καταβαίνων τὰς βαθμίδας λιθίνου κλίμακος παρὰ τῆ ὀπίσθας ἦτο προσδεδεμένη ἡ λέμβος τοῦ Πλατῦ· ὀλίγας ἀπέχει λεύγας ἀπὸ τὴν ξηρὰν καὶ θὰ τὸ προφθάσωμεν πρὶν ἢ ἀναπετάσῃ τὰ ἱστία του.

— Νὰ προφθάσῃ τὸ Δεβονσίρ! ἀπήντησεν ὁ ναύτης μηχανικῶς ἐγειρόμενος καὶ εἰσπηδῶν εἰς τὴν λέμβον μετὰ τοῦ Ἰωάννου Χαρπούη, ὅστις ἔλυεν

ἤδη τὸ σχοινίον ἀπὸ τὸν σιδηροῦν κρίκον με περιπαίζεις πατέρα;

— Πρέπει νὰ κωπηλατίσης μὲ ὄλας τὰς δυνάμεις σου, φίλε Πλατῦ, εἶπεν ὁ Χαρπούνης ἀναπετανούων τὸ ἱστίον ἐξογκούμενον ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ παρασύρον τὴν λέμβον ἐξω τοῦ λιμένος. Σοὶ ὑπόσχομαι δέκα λουδοβίκια ἐὰν δυνηθῆς νὰ ἐρελκύτῃς διὰ κραυγῆς τὴν προτοχὴν τοῦ Δεβονσίρ.

— Δέκα εἰκοσόφραγκα, πάτερ Χαρπούνη, ἀπάντησεν ὁ ναύτης, θείσας ἀμείσως εἰς ἐνέργειαν τὰς κώπας του καὶ αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἱκανὸν νὰ ἀψηφίσῃ πάντα κίνδυνον ἵνα κερδίσῃ ποσόν, ὅπερ ἐπὶ ζωῆς του δὲν ἀπέκτησε. Χριστὸς καὶ Παναγία! δέκα ναπολιόνια εἰς τὸν Πέτρον τὸν Πλατῦν!

— Δέκα ναπολεόννια εἶναι τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ ἀποθηκάριος οὔτινος τὸ βλέμμα ἦτο καθηλωμένον ἐπὶ τοῦ ὀλονὸν ἀπομακρυνομένου πλοίου· θὰ λάβῃς πεντήκοντα!

— Πενήντα! ἔκραζεν ὁ Πλατῦς, ὃν ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐκπληξίς ἐμπόδιζε νὰ κωπηλατῇ, ἄμ. ἐγὼ θὰ γίνω πλουσιώτερος ἀπὸ τὸν Γουλιέλμον!

— Κωπηλάτει λοιπὸν, καὶ μὴ ἀποκοιμηθῆς, ἵνα ἀπολαύσῃς τὴν ἀμοιβὴν ταύτην, διότι ἕκαστον λεπτὸν βραδύτητος μᾶς ἀπομακρύνει ἑκατὸν ὀργυίας.

— Ὅλα! Ἔ! ὁ ἀνεμος στρίφει, ἀλλοῦ τὴν κεραιάν, εἶπεν ὁ λεμβοῦχος καταστάς ἀΐφνης σοβαρὸς, ἡ θάλασσα δὲν φαίνεται νὰ ἠσυχάζῃ.

— Τόσω τὸ καλλίτερον ἀρκεῖ νὰ προφθάσωμεν τὸ Δεβονσίρ! ἀλλὰ δὲν εἶναι καιρὸς ἀστεϊσμῶν, ἄς κωπηλατήσωμεν ὀλίγον κύρ Πλατῦ, εἰς ἀνάμνησιν τῶν μακρῶν ταξειδίων μου καθ' ἃ ἔτυχον περιστάσεων ὅπως γίνω ὀλίγον ναυτικὸς· ἐνθυμούμαι μάλιστα, ὅτι εἰς τὴν νότιον θάλασσαν.....

— Κράτα μονάχα τὸ τιμόνι καὶ ἄφησε ἐμὲ νὰ διοικήσω, ἐπειδὴ ἡ θάλασσα ἴφουςκουσε καὶ ἀγρίεψε, σὲ καμμιά ὥρα θ' ἀρχίσωμεν τὸ χορὸ!

— Μία ὥρα! ἀλλ' ἐντὸς μιᾶς ὥρας δὲν θὰ προφθάσωμεν τὸ Δεβονσίρ! Ἐκατὸν λουδοβίκια, Πλατῦ! ἡ τύχη σου ἔγκειται εἰς τὰς χεῖρας σου, ἐὰν προφθάσωμεν...

— Ναί! θὰ φθάσωμεν θαρρῶ τὸν πάτον τῆς θαλάσσης, εἶπεν ὁ ναύτης προαισθινόμενος τὴν προσέγγυσιν τῆς τρικυμίας καὶ μεταμελούμενος σχεδὸν διότι ἐπεχείρησε τοιοῦτον ταξειδίον καὶ μὲ τοιοῦτον καιρὸν. Εἶσαι καλὸς χριστιανὸς πατέρα; ἔχεις τὴν συνείδησίν σου ἀναπαυμένη;

— Διατί; ἠρώτησεν ἀφηρημένος ὁ γέρον καὶ ἀνησυχῶν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς τολμηρᾶς ἐκδρομῆς

του· τὸ Δεβονσίρ μοὶ φαίνεται, ὅτι ἐστάθη εἰς τὰ πανιά.

— Ὁ λόγος σου καὶ ἔς τοῦ Θεοῦ τ' αὐτί! θὰ φωνάξω νὰ ρίψῃ σημαντήρα, καὶ τότε θὰ ἤμεθα ἀσφαλίσμενοι καλλίτερα παρὰ μέσα ἰδὼ στὸ καρυδόσποφλόν μου.

— Δὲν προχωρεῖ πλέον! διέκοψεν ὁ Χαρπούνης, κρούων τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς ἢ δὲν συνεμερίζετο ὁ Πλατῦς. Ἐὰν ὁ καιρὸς ἦτο καθαρώτερος, ἤθελον παρατηρήσει ἀπὸ τὸ πλοῖον τὰ σημεῖα, ἅτινα διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον θὰ δοκιμάσω.

— Γὰρ νὰ σοῦ πῶ πατέρα, ὅταν νὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ φθάσωμεν μὲ τέτοια διαβολοθάλασσα! μὰ τὸν Θεὸν θὰ ἐδίδα μὲ εὐχαρίστησί μου τὰ ἑκατὸ εἰκοσόφραγκα διὰ νὰ ἔδω εἰς τὴν ξηράν, παρὰ ἐδὼ μὲτα ποῦ θὰ μᾶς φᾶνε τὰ ψάρια.

— Ὁ ἄρρος! βραδίζομεν κατ' εὐθειαν πρὸς τὸ Δεβονσίρ, τὸ ὅποιον φαίνεται ὡς νὰ μᾶς περιμένῃ. Ἔ! πλοίαρχε, Ἔ! ἐδὼ! ἐδὼ! προφθάσετε!

— Ἄδικα σκούζεις, δὲν θὰ σὲ ἀκούσουνε!

— Καλῶς! ἀλλ' ἂν δὲν ἀκούσωσιν δυνατὸν ὅμως νὰ παρατηρήσωσι τοῦλάχιστον τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἀπελπισίας, εἶπεν ὁ ἀποθηκάριος ὑψῶν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀλεξιβροχίου τὸν πῖλόν του, ὃν ὁ ἀνεμος ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν! Τὰς κώπας, Πλατῦ, τὰς κώπας!

— Καὶ τὴν παράδεισον ἂν ἤτανε νὰ προφθάσω, δὲν θὰ κωπηλατούσα καλλίτερα, ἀπάντησεν ἐν θλίψει καὶ ἀπελπισίᾳ ὁ ναύτης!

— Μετὰ πόσῃ ὥρᾳ, ὑποθέτεις ὅτι θὰ ἀρχίσῃ ἡ καταιγίς; κύρ Πλατῦ;

— Ὅπου νὰ ἴναι ἀρχίζῃ ὁ χορὸς· ἡ μουσικὴ ἐτοιμάζεται.

— Καλῶς! αἱ ἀστραπαὶ θὰ μᾶς χρησιμεύσωσιν ἀντὶ φανοῦ. Μὴ φοβοῦ κύρ Πλατῦ, ἐκτελῶν καθήκον τιμίου ἀνδρὸς πέποιθα, ὅτι ἡ θεία πρόνοια ἐν τῇ ἀπειρῷ αὐτῆς δικαιοσύνῃ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ν' ἀπολεσθῶσιν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι.

— Οἱ τίμιοι ἄνθρωποι! ὑπετονθύρισε ὁ Πλατῦς ἀσθμαίνων ἐκ τῶν ἀγόνων, οὓς κατέβαλλε κωπηλατῶν αὐτοῖς ἴσα ἴσα εἶναι ποῦ ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν τοῦ διαβόλου. Ἐγὼ δι' ἐμένα εἶμαι πνιγμένος ἀπὸ τῶρα, καὶ συστήνω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὰ μνημόσυνα παρόντα καὶ μέλλοντα.

Ἡ βοή τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀνέμου ἐπέβαλλε τὴν σιγὴν εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνδρας, ἐκτεθημένους εἰς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους.

Ἡ καταιγίς ἐμαίνετο ἤδη. (ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ.

Ἐπειδὴ τινες, ἄλλως τε νοήμονες, ἀναφαίνονται θιασῶται τῆς Ὀμοιοπαθητικῆς, νομίζομεν ἀναγκαίαν σύντομόν τινα ἐξετάσιν τοῦ συστήματος τούτου.

Πατὴρ τῆς Ὀμοιοπαθητικῆς ἦν ὁ Σαμουήλ Hahnemann, υἱὸς ἀργιλλογράφου ἐν Meisen. Ἐν ἔτει 1779 ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς ἐν Ἐρλάγκῃ μετελθὼν δ' ἐπὶ τινα χρόνον τὴν ἰατρικὴν ἐν διαφόροις πόλεσι, καὶ ἀτυχῆς εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ ὧν, ὑπὸ τοσαύτης κατελήφθη πρὸς τὴν ἰατρικὴν δυσπιστίας, ὥστε ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπαύσατο μετερχόμενος αὐτὴν, καὶ κατεγίνετο μετὰ ζήλου εἰς μεταφράσεις καὶ χημικὰς ἐργασίας. Τὴν πρώτην ἰδέαν τοῦ συστήματος αὐτοῦ συνέλαβεν ἐκ τινος χωρίου τῶν συγγραμμάτων τοῦ Cullen, καὶ ἐκ πειράματός τινος διὰ τοῦ περুবιανοῦ φλοιοῦ, δι' οὗ παρήγαγε δῆθεν ἐν ἑαυτῷ τὰ συμπτώματα τοῦ διαλείποντος πυρετοῦ. Ἐκτοτε ἤρξατο καὶ αὐθις μετερχόμενος τὴν ἰατρικὴν ἐν διαφόροις, τὸ πλεῖστον μικραῖς πόλεσιν οἷον ἐν τῷ φρενοκομείῳ τῆς Georgenthal v Braunschweig, ἐν Königslutter, Eilenburg, Torgau, κ. λ. Ἀπὸ τοῦ 1816—1821 διέμεινεν ἐν Λειψία, ἐνθα πλεῖστοι προσέτρεχον πρὸς αὐτόν· ἐνεκα δὲ διατάγματος τῆς Σαξωνικῆς Κυβερνήσεως, δι' οὗ ἀπηγορεύετο ἡ παρά τῶν ἰδίων ἰατρῶν χορήγησις τῶν φαρμάκων, ἀπῆλθεν εἰς Kōthen. Ἐντεῦθεν εἰς δεῦτερον γάμον ἐλθὼν πρὸς Γαλλίδα τινα, θερμὴν τοῦ συστήματος αὐτοῦ θιασῶτιν, μετέβη εἰς Παρισίους, ἐνθα ἐν ἔτει 1843 τὸ ὀγδοηκοστὸν ὀγδοὸν ἔτος ἄγων ἀπέθανεν.

Τὸ ὄργανον τοῦ Hahnemann.

Αἱ τοῦ Hahnemann ἀρχαί, ὡς ἐν τῷ κυρίως αὐτοῦ ἔργῳ τῷ καλουμένῳ «Ὀργανον» ἐκτίθενται, συγκεφαλαιοῦνται ἐν τοῖς ἐξῆς.

1) Ἡ ὑγεία συντηρεῖται ὑπὸ ζωτικῆς τινος δυνάμεως, ὅπως πνευματικῆς. Ἡ νόσος προέρχεται μόνον ἐκ διαταράξεως τῆς ζωτικῆς ταύτης δυνάμεως.

2) Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι ἡ αἰτία πάσης νόσου ἐστὶν ὅπως «δυναμικὴ», οὐδὲ ὅπως εἰς τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν ὑποκύπτουσα. Ἡ ἀπόπειρα λοιπὸν τῆς «παλαιᾶς ἰατρικῆς» πρὸς γνῶσιν τῆς φύσεως καὶ αἰτίας τῶν νόσων ἐστὶ ματαιοπονία καὶ κενοσπουδία.

3) Ὁ μόνος ἀσφαλὴς ὁδηγὸς πρὸς διάγνωσιν καὶ θεραπείαν τῶν νόσων εἰσὶ τὰ συμπτώματα.

4) Ἡ τῶν νόσων ἴασις ἐπέρχεται ἢ ἀνευ τῆς βοήθειας τῆς τέχνης, διὰ ἀναπτύξεως ἐτέρας τινὸς νόσου ὁμοίας τῇ πρώτῃ καὶ ἰσχυροτέρας αὐτῆς· ἢ διὰ τῆς κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον ἐνεργούσης ὁμοιοπαθητικῆς θεραπείας.

5) Ἰασις τῶν νόσων ὑπὸ μόνης τῆς ζωτικῆς δυνάμεως οὐδέποτε συμβαίνει.

6) Ἡ «παλαιὰ σχολή» οὐδέποτε κατάρθωσε τὴν ἴασιν νοσήματός τινος, εἰμὴ μόνον διὰ τῆς τυχαίας καὶ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς χρήσεως τῆς Ὀμοιοπαθητικῆς θεραπείας. Μᾶλλον δὲ ἡ «παλαιὰ ἰατρικὴ» προκαλεῖ χρονίας νόσους· ἦτοι κακοηθεστάτας φαρμακικὰς δυσκρασίας.

7) Ἡ Ὀμοιοπαθητικὴ θεραπεία βασίζεται ἐπὶ τῆς μόνης ἀληθινοῦς καὶ ἀλανοθάστου ἀρχῆς· «πρὸς ἠπίαν, βεβαίαν, καὶ ταχεῖαν πάσης νόσου ἴασιν, ἔκλεγε φάρμακον «προκαλοῦν «πάθος ὁμοιον» πρὸς τὸ θεραπευετέον». «Similia similibus curentur.»

8) Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φύσις καὶ οὐσία τῆς νόσου ἀνεξεύρητος ἐστὶ μόνος δὲ σκοπὸς τοῦ ἰατροῦ ἐστὶν ἡ ἀντίληψις τοῦ συνόλου τῶν συμπτωμάτων· διὰ τοῦτο· «πρὸς θεραπείαν πάσης νόσου ἔκλεγε φάρμακα προκαλοῦντα ἐπὶ ἀγύων ἀνθρώπων σύνολόν τι συμπτωμάτων ὁμοίων τοῖς τῆς πρὸς θεραπείαν νόσου.

9) Ἐπὶ τοῖς ὅροις τούτοις ἡ «κυρίως νόσος» οὐδετεροῦται ὑπὸ τῆς ὁμοίας αὐτῆ καὶ ἰσχυροτέρας φαρμακονόσου (1). Τὰ ἐμφανιζόμενα συμπτώματα προέρχονται οὐχὶ ἐκ τῶν

(1) Ἐπεικεῖς ἔστωσαν οἱ λόγοι τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν πρὸς τοὺς νέους ὄρους οὓς δημιουργοῦμεν διότι εἰς οὐδὲν λεξικὸν εὐρίσκειται ἡ μετάφρασις τῶν πρωτοτύπων τοῦ Hahnemann ὄρων· οἶαι δὲ αἱ ἰδέαι, τοιοῦτοι καὶ οἱ ὄροι (κατὰ τὸν Τζανῆ καὶ τὸ κοπέλι).

φαρμάκων ἐνεργείας, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῶν προκαλουμένης νόσου (1).

10) Ἡ ἐντελής ἴασις ἐπέρχεται· διότι ἡ ζωτική δύναμις ἀναγκάζεται νὰ ἐπιτείνῃ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς κατὰ τῆς μόνης ἐναπολειφθείσης «φαρμακονόσου», ἢ ἐυκολώτερον δύναται νὰ ὑπερνήκησῃ (2)· διότι ἡ διάρκειά τῆς τὴν «φαρμακονόσον» προκαλούσης «φαρμακονόσου» ἐστὶ βραχυτέρα.

Τὸ θεραπευτικὸν τοῦ Hahnemann σὺστημα συγκεφαλαιοῦται ἐν τοῖς ἐξῆς·

11) Πρὸς ἴασις νόσου τινὸς ἐν μόνον φάρμακον ἀρκεῖ.

12) Τὰ ἀρχικὰ συμπτώματα ἢτοι τὰ συμπτώματα τὰ πρὸς οὐδετέρωσιν τῆς νόσου ἀπαιτούμενα· τὸσφ ἐυκρινέστερον ἐμφανίζονται, ὅσφ μικρότερα ἢ τοῦ φαρμάκου δόσις.

13) Ἀλλὰ πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν, καλὸν νὰ δίδεται τὸ κατάλληλον φάρμακον εἰς δόσιν μείζονα (3) τῆς πρὸς οὐδετέρωσιν τῆς νόσου ἀπαιτουμένης.

14) Ἡ ἐντελής προερχομένη «Ὀμοιοπαθητικὴ ἐπίτασις» (χειροτέρουσις) ἢ παρέρχεται ἀφ' ἑαυτῆς, ἢ καταπολεμεῖται ἐπεὶτα δι' ἄλλων καταλλήλων φαρμάκων.

15) Ἐὰν τὸ πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπαιτούμενον φάρμακον μὴ ἦ γνωστὸν, τότε ἐκλέγομεν τὸ ἀμέσως προσεγγίζον· τὸ δὲ ἐναπολειφθὲν ὑπόλοιπον τῶν συμπτωμάτων καταπολεμοῦμεν δι' ἐτέρου τινος καταλλήλου φαρμάκου (4).

16) Ἐπὶ νόσων ὀλίγα παρεχουσῶν συμπτώματα, τὰ ἐπιδιδόμενα φάρμακα αὐξάνουσι τὰ ἤδη ὑπάρχοντα (συμπτώματα). Ἀλλὰ ταῦτα

(1) Τὸν ἀφορισμὸν τοῦτον, κατὰ τὸν συνήθη αὐτῶν καὶ πᾶσι τοῖς Ὀμοιοπαθητικοῖς ἀπορριπτικὸν τρόπον, ἐκφέρων ὁ Hahnemann, νομίζει ἀναξίαν λόγου τὴν ἀπόδειξιν αὐτοῦ, θεωρῶν ἴσως αὐτὸν ἀταπώδεικτον. Ὡς μόνον ἀπόδειξιν φέρει τὴν «πεῖραν» αὐτοῦ.

(2) Ἀντίφασις πρὸς τὸν ὄν ἀφορισμὸν, καθ' ὃν ἡ ζωτικὴ δύναμις οὐδέποτε δύναται νὰ ἐπιφέρει τὴν ἴασιν νόσου.

(3) Κατὰ τὸν δωδέκατον ἀφορισμὸν ἔπρεπε νὰ δίδετο εἰς ἔτι ἐλάττονα δόσιν.

(4) Ἐροσκαλεῖται εἰς τὰ ὄπλα ἢ ἐρεθρία τῶν φαρμακονόσων καὶ φαρμακονόσων ἀμεινων.

εἰσὶν οὐχὶ «φαρμακονόσων», ἀλλὰ συμπτώματα τῆς διὰ τοῦ Ὀμοιοπαθητικοῦ φαρμάκου ἐξεγερθείσης καὶ ἀποκαλυφθείσης νόσου.

17) Διαίρεσις τῶν νόσων εἰς τοπικὰς καὶ γενικὰς, πυρετώδεις καὶ ἀπυρέκτους οὐδόλως ὑπάρχει. Πᾶσαι αἱ νόσοι εἰσὶ γενικαί.

18) Κατὰ συνέπειαν, ἡ τοπικὴ θεραπεία νοσήματός τινος, οὐ μόνον ἐστὶ περιττὴ, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβής· διότι ἡ τοπικὴ τῆς νόσου ἐξάλειψις καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν διάγνωσιν τῆς λανθανούσης γενικῆς νόσου, πολλάκις δ' ἐπιφέρει ἐπικίνδυνον αὐτῆς ἐπίτασιν.

19) Τὸ μόνον μέσον πρὸς ἐπαύξῃσιν τῆς διαδοτικότητος τῆς ἐνεργείας τῶν φαρμάκων ἐστὶν ἡ ὅσον οἶόν τε «ἀραιώσεις» αὐτῶν.

20) Διὰ τῆς τοιαύτης, ἔστω καὶ ἐπ' ἀπειρον, ἀραιώσεως, ἡ τῶν φαρμάκων δύναμις τοσοῦτον ἀναπτύσσεται, ὥστε πρὸς διάδοσιν τῆς ἐνεργείας αὐτῶν ἀπλῆ τις ἐπὶ τοῦ νεύρου ἐπαφὴ ἀρκεῖ. Καθότι αἱ φαρμακευτικαὶ ὕλαι εἰσὶν οὐχὶ ἀπλῶς νεκραὶ οὐσίαι, ἀλλὰ ἢ καθ' αὐτὸ οὐσία αὐτῶν ἐστὶ «δυναμο-πνευματικὴ», καθ' αὐτὸ «δύναμις». Ἡ Ὀμοιοπαθητικὴ, δι' ὅλων ἰδίου καὶ μέχρι τοῦδε ἀγνώστου τρόπου, ἀναπτύσσει πρὸς χρῆσιν αὐτῆς «τὰς πνευματικὰς» «φαρμακονόσους» τῶν ἀνεξεργάστων οὐσιῶν· οὕτω δὲ καὶ οὐσίας, οὐδεμίαν ἐν ἀνεξεργάστω μορφῇ παρεχούσας ἐνέργειαν, καθιστᾷ ὀξείας, ἐνεργούς καὶ ἱαματικὰς. (1)

21) Εἰς τῶν οὐσιωδεστερῶν ὄρων ἐν τῇ Ὀμοιοπαθητικῇ θεραπείᾳ ἐστὶν ἡ αὐτηρὰ διαίτα, ἢ ἀποχὴ ἐρεθιστικῶν ἢ τοξικῶν οὐσιῶν.

22) Εἰς σπανίας μόνον περιστάσεις· οἷον ὀξεῖς καὶ ἐπικινδύνους πρροξυσμοὺς, λειποθυμίας καὶ νεκροφανείας κ.λ. δὲν ἐξαρκεῖ ἡ Ὀμοιοπαθητικὴ ἱατρικὴ. Εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις· δυνάμεθα νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ἀκεσώδυνον θεραπείαν (τῆς παλαιᾶς ἱατρικῆς!), ἵνα διεγείρωμεν τὴν ἐνεργητικότητα καὶ αἰσθητικότητα ἢτοι τὴν φυσικὴν ζωὴν· καὶ ἐπαναφέρωμεν τὴν τακτικὴν πορείαν τῶν φυσιολογικῶν λειτουργιῶν· διότι ἐνταῦθα οὐχὶ

(1) Βραδύτερον ἢ ἀρχὴ αὕτη τοσοῦτον ἐπεξετάθη, ὥστε καὶ ἀπλῶς ἢ ὀσμὴ ἀραιωθέντων φαρμάκων ἐθεωρήθη ἀρκούσα πρὸς ἴασιν νόσων.

νόσος ὑπάρχει, ἀλλ' ἐπίσχεσις καὶ διακοπὴ τῆς ζωτικῆς δυνάμεως.

Βραδύτερον ἐτροποποίησεν οὐσιωδῶς τὸ σὺστημα αὐτοῦ ὁ Hahnemann, καὶ ἐν προφανεῖ ἀντιθέσει πρὸς τὰς πρότερον ἀπολύτως ἀλανοθάστους ἀρχὰς τῆς Ὀμοιοπαθητικῆς, ἐβιάσθη ν' ἀναγνωρίσῃ ὡρισμένα τινα νοσώδη στοιχεῖα ὡς αἰτίαν πολλῶν ἄλλων νόσων, ἰδίως τῶν χρονίων· οἷον τὸ ψωρικόν, συφιλιτικόν καὶ συκωτικόν. Εἰς τὴν θεραπείαν τῶν νόσων τούτων λαμβάνει ὑπ' ὄψιν οὐχὶ τὸ σύνολον τῶν συμπτωμάτων, ἀλλὰ τὸ νομιζόμενον ἀρχικὸν στοιχεῖον τῆς νόσου· οὐδόλως δ' ἐδίστατε νὰ κατατάξῃ εἰς τὴν ψωρικὴν δυσκράσιαν, τὰ ἐπτὰ ὄγδοα τῶν νόσων.

Κρίσεις ἐπὶ τοῦ συστήματος τοῦ Hahnemann

Τὸ ἱατρικὸν τοῦ Hahnemann σὺστημα διαφέρει πάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ· διότι ἐν αὐτῷ βλέπομεν ἀπόλυτον ἀρνήσιν πασῶν τῶν μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῆς πείρας ἐπιβεβαιωθεισῶν ἀρχῶν. Κατὰ συνέπειαν ἐστὶν ὅλως νέον, ἰδιότυπον καὶ ἀνήκουστον. Πρὸ πάντων, ὁ Hahnemann εὑρίσκειται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γενικῶς παραδεδεγμένην ἀρχὴν, ὅτι ἡ ἱατρικὴ κλάδος ἐστὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, καὶ ὅτι αὕτη βασιζέται ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς Ἀνατομίας καὶ Φυσιολογίας, καὶ ἐπὶ τῆς ὅσον οἶόν τε ἐξακριβώσεως τῆς φύσεως καὶ οὐσίας τῶν νόσων, διὰ πάντων τῶν βοηθητικῶν τῆς διαγνωστικῆς μέσων· ἰδίως τῆς παθολογικῆς ἀνατομίας, τῆς μικροσκοπικῆς παθολογικῆς ἀνατομίας, τῆς φυσιολογικῆς καὶ παθολογικῆς χημείας, κ. λ. Ταῦτα πάντῃ ὁ Hahnemann θεωρεῖ ἄσκοπα καὶ περιττά. Τὸ σὺστημα αὐτοῦ περιορίζεται ἀπλῶς ἐπὶ τῆς νόσου, οὐδ' ἐξετάζει τί ἐστὶν ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς, ζωὴ καὶ ὑγεία. Οὐδένα ἄλλον ἀναγνωρίζει τοῦ ἱατροῦ σκοπὸν εἰμὴ τὸ θεραπεύειν. Οὐδὲ τὴν νόσον αὐτὴν ἀναγνωρίζει (ἐκτὸς τῶν εἰς τὸν πρῶτον ἀφορισμὸν ἀντιφάσεων αὐτοῦ), ἀλλὰ μόνον σύμπλεγμα συμπτωμάτων. Μόνον ἢ ἐν μιᾷ γραφίδος καταφορᾷ ἀπάλειψις καὶ ἐν συνόλῳ ἀρνήσις τοῦ προϊόντος ἐπιμόχθου χιλιετηρίδων ἐργασίας, ἀρκεῖ πρὸς

ἀπόδειξιν τοῦ ἀνυποστάτου καὶ κενότητος τῆς Ὀμοιοπαθητικῆς. Οὕτως Hahnemann ἀρνιῖται τὴν μόνην βεβαίαν βᾶσιν τῆς ἱατρικῆς, τὴν πείραν· καὶ τοι ἐν πλήρει πρὸς ἑαυτοὺς ἀντιφάσει ὁ Hahnemann καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ τὴν «πεῖραν» ἀλαζονικῶς ἐπικαλοῦνται. Ἄλλως τε ἐκ μόνης τῆς ἐξετάσεως τῶν προμνησθέντων ἀφορισμῶν τοῦ Hahnemann καταφαίνεται ἀρκούντως τὸ ἐπιπόλαιον καὶ ἀντιφατικὸν τῆς Ὀμοιοπαθητικῆς· π.χ. Ἑγεία, κατὰ τὸν Hahnemann, ἐστὶ τὸ προῖόν τῆς «φυσιοαυτοκρατείας». Ὁ ὀρισμὸς οὗτος ἀντιφάσκει πρὸς τὸν πρῶτον ἀφορισμὸν, καθ' ὃν ἀναγνωρίζουσι τὴν καθόλου ἀπραγίαν ταύτης τῆς ὅτε μὲν κατὰ τὰς ἀνάγκας «πνευματικῆς», ὅτε δὲ, ἐν τῇ νοσώδει καταστάσει, «ἀνεξεργάστου» καὶ «ἀλόγου» φυσιοαυτοκρατείας. Ἐτι καταφανέστερα καθίσταται ἡ ἀντίφασις ἐν τῷ δόγματι, ὅτι οὐδὲν μὲν κατὰ τῆς νόσου ἢ ζωτικῆς δυνάμεις δύναται, τὴν ὑπολειπομένην δὲ φαρμακονόσον, καὶ τοι ἰσχυροτέραν, δύναται δι' ἐπιτεταμένης τινος ἐνεργείας νὰ οὐδετερώσῃ.

Καὶ τοι δὲ ὁ Hahnemann ἀποκαλεῖ περιττὴν ματαιοπονίαν πᾶσαν πρὸς κατανόησιν τῆς φύσεως τῶν νόσων ὅπεραιραν, ἀναγκάζεται οὐχ ἤττον νὰ παραδεχθῇ ἐπὶ τέλους ἀρχικικὰς τινὰς νόσους· οἷον ψώραν, σύφιλιν, σύκωσιν, δυναμένας νὰ προκαλέσωσι διάφορα συμπτώματα, εἰς μόνην τὴν χρῆσιν τῶν ἐιδικῶν ἀντιψωρικῶν, ἀντισυφιλιτικῶν κ.λ. φαρμάκων ὑποχωροῦντα. Ἐπίσης ἀντιφατικὴ καὶ ἄλογος ἐστὶν ἡ ἀρχὴ, ὅτι αἱ ἐπιδημικαὶ, λοιμώδεις κ. λ. νόσοι πρέπει νὰ θεραπεύωνται διὰ τῶν καταλλήλων πρὸς τὴν φύσιν αὐτῶν μέσων, εἰ καὶ διὰ τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν συμπτωμάτων ἐτι οὐδόλως ἐξεδηλώθησαν. Διότι μόνος κατ' αὐτοὺς πρὸς θεραπείαν ἀσφαλῆς ὁδηγὸς ἐστὶ τὸ σύνολον τῶν συμπτωμάτων· ἐλλείποντος δὲ τούτου· πῶς δύναται νὰ γνωσθῇ τὸ κατάλληλον πρὸς καταπολέμησιν αὐτῶν φάρμακον!

Ἡ ὑπὸ τοῦ Hahnemann ἐπαγγελιομένη τῶν συμπτωμάτων μόνον ἐξέτασις, ἐκτὸς τοῦ χονδροειδοῦς αὐτῆς ἐμπειρισμοῦ, ἐστὶ καὶ ἀκατόρθωτος· διότι πολλάκις νοσώδεις καταστάσεις ὅλως κατ' οὐσίαν ὅμοιαι, εἰσβάλλουσι διὰ συμπτωμάτων ὅλως διαφόρων.

Τὰ ὑπὸ τοῦ Hahnemann καὶ ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ ἐπὶ ὑγιῶν ἀνθρώπων διὰ φαρμάκων πειράματα οὐδὲν ἔχουσιν ἐπιστημονικὸν κῦρος. Ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν ἐν ἐκάστῳ πειράματι ἐπαριθμουμένων συμπτωμάτων, ὁμολογεῖ περὶ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως κριτικῆς ἐν τῇ παρατηρήσει καὶ περιγραφῇ αὐτῶν. Ὁ ἐλάχιστος τῶν τοιούτων συμπτωμάτων ἀριθμὸς ἐν ἐκάστῳ φαρμάκῳ ἀναβαίνει εἰς τὰ τριακόσια. Τὰ ἐκ τῆς χρήσεως τῆς σηπίας ἀναφερόμενα συμπτώματα ἀριθμοῦνται εἰς 1240. Νεώτεροι ὁμοιοπαθητικοὶ ἀναφέρουσιν ἔτι πολυαριθμότερα συμπτώματα. Τὸ παράλογον καὶ γελοῖον τοῦ τοιούτου συναισθανθεῖς καὶ ὁ Hahnemann αὐτὸς παραγγέλλει τοῖς ἐπαγγελλομένοις τὴν ὁμοιοπαθητικὴν. « Ἐν τῇ ἀναζητήσει ἐιδικοῦ » τινὸς ὁμοιοπαθητικοῦ φαρμάκου πρέπει νὰ » λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ μᾶλλον προφανῆ, » διακριτικὰ, ἀσυνήθη καὶ ἰδιάζοντα σημεῖα καὶ » συμπτώματα τῆς νοσώδους περιπτώσεως ». Οὐδόλως αἰσθανόμενος τὴν ἀντίφασιν πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ παραδεδεγμένην τελείαν ἄρνησιν παντὸς νοσώδους στοιχείου.

Ὁ διίσχυρισμός περὶ τῆς ἐν μικραῖς δόσεσιν ἐπιτάσεως τῆς ἐνεργείας τῶν φαρμάκων, τοσοῦτον πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν πείραν ἀντιβαίνει, ὥστε ἐγένετο ἀντικείμενον φόβου καὶ χλευασμοῦ κατὰ τοῦ Hahnemann. Πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διίσχυρισμοῦ τούτου αὐτὸς καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἐπικαλοῦνται τὴν πείραν· ἀλλ' ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν πειραμάτων ἰκανότης αὐτῶν ἐστὶν ὅλως ὑποπτος· διότι πολυἀριθμα πειράματα ἐκτελεσθέντα ὑπὸ διακεκριμένων ἐπιστημόνων, ὅλως ἀμερολήπτων ζηλωτῶν τῆς ἐπιστήμης καὶ οὐδόλως τὴν ἰατρικὴν ὡς βιοποριστικὸν μέσον μετερχομένων, ἀπέδειξαν τὴν ἀχρηστίαν τῶν ὁμοιοπαθητικῶν ἀραιώσεων.

Ἐπὶ πολλὰς ἐπόψεις ἢ τοῦ Hahnemann θεωρία δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παραφυσία τῆς Μεσμερεσμῶν, καθὼς βασιζομένη ἐπὶ τοῦ μέγιστου ὑπερβολῆς δυναμισμού· διότι ἐν ταῖς ὁμοιοπαθητικαῖς ἀραιώσεσιν, ὡς παρακατιόντες θέλομεν ἰδεῖν, οὐδὲ ἔχνος φαρμάκου δύναται νὰ ὑπάρχη. Ἡ διὰ τοῦ περουβιανοῦ φλοιοῦ νομιζομένη ἐπιτυχία αὐτοῦ ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν εἰς

τὴν ἰδέαν, ὅτι δύναται νόσον τινὰ ν' ἀντικαταστήσῃ δι' ἐτέρας ὁμοίας νόσου παραγομένης ἐκ φαρμάκου τινὸς· ἐξ οὗ τὸ « Similia Similibus. » Καὶ ἠδύνατο μὲν νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ὑποτιθεμένης ζωτικῆς δυνάμεως πρὸς ἐξήγησιν τῆς ἰάσεως· ἀλλὰ τότε προσέκοπτεν εἰς τὰς ἐξῆς δυσκολίας· α.) Ὅτι ἀντὶ μιᾶς νόσου παρουσιάζονται δύο, ἃς αὕτη ὀφείλει νὰ καταπολεμήσῃ. β.) Ἐὰν ἡ ζωτικὴ δύναμις ἤρκει πρὸς θεραπείαν τῶν νόσων, οὐδόλως ἤθελεν εἶναι χρεία φαρμάκων, οὔτε ὁμοιοπαθητικῶν ἰατρῶν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ περουβιανὸς φλοιὸς παρέχει προφανῆ ἀπόδειξιν τῆς οὐδετερώσεως τῆς νόσου, διὰ τοῦτο ἡ ζωτικὴ δύναμις ἐθεωρήθη περιττή. Εἰς τὰς ἐπ' ἀπειρον δὲ ὁμοιοπαθητικὰς ἀραιώσεις κατέφυγεν ὁ Hahnemann ἕνεκα τῶν δυστυχημάτων ἃπερ συνέβαινον αὐτῷ ἐκ τῆς εἰς τὰς συνήθεις ἰατρικὰς δόσεις κατὰ τὸ σύστημα αὐτοῦ ἐπιδόσεως τῶν φαρμάκων. Καὶ ἐπειδὴ ἡ εἰς μικροτέρας δόσεις χρήσις τῶν φαρμάκων ἦν ἀσύμφορος· διότι ἡ πείρα ἀπέδειξε τὸ ἀνωφελές αὐτῶν· οὐδὲν ἄλλο ὑπέλειπετο καταφύγιον ἢ ἡ ἐπιπόνησις τῆς ἐπ' ἀπειρον ἀραιώσεως. Δι' αὐτῆς ἠνοίγετο νέα ἀνεκμετάλευτος χώρα δυναμένη νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ὄχλου· καθόσον μάλιστα τὰ πνεύματα ἦσαν προδιατεθειμένα ἐκ τῶν περιμεμερισμοῦ διαθρυλλουμένων· ἢ δὲ ὁμοιοπαθητικὴ ἀραίωσις ἐπηγγέλλετο τὴν « ψυχοποίησιν » τῶν φαρμάκων· ἢτοι τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀύλου δυνάμεως τῆς ὕλης.

Γίνεται δὲ ἡ τῶν φαρμάκων ἀραίωσις ὡς ἐφεξῆς. Τῶν μὲν νεαρῶν φυτῶν τὸν ὀπὸν μιγνύουσιν ἴσῳ ποσῷ οἰνοπνεύματος (ὅπερ θεωρεῖται ὡς μὴ τοξικόν,) ἐκ τοῦ κράματος τοῦ του δύο σταγόνας διαλύουσιν ἐν 98 σταγόναις οἰνοπνεύματος, καὶ τούτου πάλιν τοῦ δευτέρου κράματος μίαν σταγόνα διαλύουσιν ἐν 98 σταγόναις οἰνοπνεύματος, καὶ οὕτως ἐπαναλαμβάνεται ἡ πράξις αὕτη μέχρι τῆς τριακοστῆς ἀραιώσεως. Τῶν δὲ ἀνοργάνων οὐσιῶν, ἕνα κόκκον μιγνύουσιν 99 κόκκοις γαλακτικῆς ζαχάρεως καὶ λειοτριβεῖται τὸ μίγμα ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας· ἕνα κόκκον τοῦ μίγματος διαλύουσιν ἐντὸς 99 σταγόνων

οἰνοπνεύματος, μίαν δὲ σταγόνα τῆς διαλύσεως ταύτης μιγνύουσιν 99 κόκκοις γαλακτικῆς ζαχάρεως, καὶ οὕτως ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὕτη πρᾶξις μέχρι τῆς τριακοστῆς ἀραιώσεως. Ὡστε ἐκάστη αὐξουσα ἀραίωσις περιέχει τὸ ἑκατοστημόριον τοῦ φαρμάκου τοῦ ἐν τῇ πρὸ αὐτῆς· ἐν τῇ τριακοστῇ λοιπὸν ἀραιώσει εἰς κόκκος φαρμάκου διαιρεῖται διὰ τοῦ $\frac{100}{1000000000}$ ἢτοι εἰς μερῶν ἀριθμὸν σχηματιζόμενον ἐκ τῆς μονάδος ἔξ ἑξήκοντα μηδενικῶν. Ἴνα κατανοήσῃ δὲ τις εὐκρινέστερον μέχρι τίνος προβαίνει ἡ διαίρεσις αὕτη, ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐν τῇ ἐκ τῆ ἀραιώσεως εἰς κόκκος φαρμάκου διαιρεῖται εἰς 1,000,000,000,000 μέρη· ὥστε τοσοῦτοι κόκκοι ζαχάρεως ἀπαιτοῦνται ὅπως κατασκευασθῶσι σφαιρίδια ἑνὸς κόκκου ἑκάστον· ἢτοι 5,000,000,000,000 ἑκατοστογράμμων· ἢτοι πεντήκοντα ἑκατομύρια χιλιογράμμων· ἢτοι ἐν ἑκατομύριον καὶ ἑκατὸν ἕνδεκα χιλιάδες Αἰγυπτιακῶν κανταρίων ζαχάρεως· ὡς ἔγγιστα ἑνὸς ἔτους εἰσοδία τῆς Αἰγύπτου. Εἰς τὴν ἐβδόμην ἀραίωσιν ἀπαιτεῖται ἑκατονταπλάσιον ποσόν· ἢτοι ἑνὸς αἰῶνος εἰσοδία τῆς Αἰγύπτου· εἰς τὴν ὀγδόην, εἰσοδία 100 αἰῶνων· εἰς δὲ τὴν δωδεκάτην, δέκα δυσεκατομμυρίων αἰῶνων εἰσοδία τῆς Αἰγύπτου. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀστρονόμων τὸ βᾶρος τῆς γῆς ὑπολογίζεται εἰς κόκκων ἀριθμὸν ἐκ τριακόντα ψηφίων· εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην ἀραιώσιν ἀπαιτεῖται ποσότης ζαχάρεως πολλαπλασία τοῦ βάρους τῆς γῆς· εἰς τὴν δεκάτην ἐβδόμην, ποσότης μεγαλητέρα τοῦ ἡλίου καὶ ὄλου τοῦ πλανητικοῦ συστήματος· εἰς δὲ τὴν τριακοστὴν, σφαῖρα ζαχάρεως ἐφ' ἧς ριπτομένη ἢ γῆ ἢ μὲν νὰ ἔχη σχέσιν, ὅταν ὁμοιοπαθητικὸν σφαιρίδιον ριπτόμενον ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς δι' οἰνοπνεύματος ἀραιώσεις· τρισεκατομύρια τρισεκατομμυρίων ὠκεανῶν οἰνοπνεύματος δὲν ἀρκοῦσιν, ἵνα ἀραιωθῇ μία ὀλόκληρος σταγὼν φυτικοῦ τίνος ὀπου.

Ἀπὸ τοῦ 1816 πολλοὶ ἐκηρύχθησαν ὀπαδοὶ τοῦ ὁμοιοπαθητικοῦ συστήματος· οἱ μὲν, δι' ἄγνοιαν, ἐκ πεποιθήσεως· οἱ δὲ κερδοσκοπίας χάριν. Ἰδίως ἠσπασθησαν αὐτὴν πολλοὶ κληρικοί, διδάσκαλοι καὶ εὐγενεῖς· διότι κατὰ τοὺς

ὁμοιοπαθητικοὺς, οἱ λεπτοφυεῖς αὐτῶν ὀργανισμοὶ εἰσὶν ἐπιδεκτικότεροι τῶν ἀραιώσεων τούτων. Ἄλλως τε τὸ σύστημα τοῦτο παρέχει τὸ ἐπαγωγόν, ὅτι τὸ ὁμοιοπαθητικὸν φαρμακεῖον συνίσταται ἐκ κομψῶν κιβωτίων καὶ φιαλῶν, ἐξ ὧν διὰ ἀργυρᾶς ἢ χρυσοῦς λαβίλλος ἐξάγονται τὰ σφαιρίδια ταῦτα, οὐδὲν ἔχοντα κοινὸν πρὸς τὰ ἀηδῆ τῆς « παλαιᾶς ἰατρικῆς » φάρμακα.

Πολλὰ κυβερνήσεις ὑπέβαλον εἰς δοκιμασίαν τὸ ὁμοιοπαθητικὸν σύστημα· ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦν ὅλως ἀντίθετον πρὸς τὸ ἐπαγγελλόμενον. Πολλὰ δὲ ὁμοιοπαθητικὰ ἐφημερίδες δημοσιεύονται, ὧν τὸ περιεχόμενον περιορίζεται εἰς ὕβρεις κατὰ τῆς « παλαιᾶς ἰατρικῆς » καὶ ἐπαριθμῶσιν θαυμάτων τῆς ὁμοιοπαθητικῆς.

Οἱ τὴν ὁμοιοπαθητικὴν νῦν μετερχόμενοι διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας. Εἰς ὀπισθοδρομικοὺς, οἵτινες ἐμμένουσι κατὰ γράμμα εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Hahnemann, καὶ εἰς προδευτικούς, οἵτινες ἐπέφερον τροποποιήσεις τινὰς εἰς αὐτάς. Ἄλλὰ τὰ συστήματα ταῦτα διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων, ὅσον αἱ διάφοροι πράξεις πρὸς τετραγωνισμόν τοῦ κύκλου.

ΠΕΡΙ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΟΣ.

[Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.]

Ἄλλὰ μὴ αἱ ἐκ τῶν ὑπὸ νόμων ἐκπεμπόμεναι δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις οὐκ εἰσὶ διηνεκῆς αἰτία ἀσφυξίας διὰ τοὺς ἐργάτας ;

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων, ἕτεροι ἐπίσης ὀλέθροισι ἐπίσης ἐπιφοβοὶ καταστροφῶν εἰσι πρῶτον μὲν αἱ ἐκ τῶν καταπτώσεων προερχόμεναι, καθ' ἃς οἱ ἀτυχεῖς ἐρογᾶται καὶ ἂν μὴ κατασυντριβῶσιν, αἰσθάνονται οὐχ ἥττον ἑαυτοὺς τεθαμμένους ζῶντας εἰς ἑκατοστίας τινὰς μέτρων ὑπὸ τὴν γῆν, δεύτερον δὲ αἱ πλυμμύραι, καθ' ἃς τὰ ὕδατα εἰσορμῶντα καταπλυμμοῦσι τὴν ὑπόνομον, τοῦθ' ὅπερ ἔλαβε χώραν πλησίον τῆς Λιέγης, ὅτε μόλις μετὰ ὀκτὼ ἐτῶν παρέλευσιν κατάρθωσαν νὰ δεσπώσωσι τῶν ὑδάτων.

Ὡς δὲ ἐκ τῶν γενομένων ὑπολογισμῶν ἐξάγεται, αἱ καταστροφῶν αὐταὶ προσβάλλουσι δύο ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν κατὰ μέσον ὄρον, ἐργάτας, ὥστε ἡ ἐξαγωγή

100 χιλιάδων τόνων, φαίνεται απαιτούσα θυσίαν ἐνόου ανθρώπου. Ἐξ ὧν ἔπεται ὅτι οἰονδήποτε τεμάχιον γαιάνθρακος τιμᾶται ἐνίοτε πλεον τῆς ὑποτιθεμένης αὐτῷ ἀξίας, καὶ ὅτι αἱ ὑπόνομοι εἰσὶν ἀληθῶς πεδία μαγῶν, ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχουσαι, πλεονεκτοῦσι τῶν λοιπῶν μεταλλουργείων καθότι οἱ ἐν τούτοις μὲν ἐργαζόμενοι ἀποθνήσκουσιν ἀνεξαίρετως νέοι, οἱ δὲ ἀνθρακωρύχοι φθάνουσι πολλάκις εἰς ἡλικίαν λίαν προεχωρηκυῖαν.

Ἄλλὰ τὰ ἐκτεθέντα γεγονότα καὶ ἡ γοργῶ τῷ θήματι περιδεία ἡμῶν ἐν τῷ ὑπογεῖφ κόσμῳ ἀπ' οὗ τοσοῦτον ἀπορρέει φῶς, καὶ ἐν ᾧ ἐγκρατεῖται ἅπαντα ἡ ἐλπίς τοῦ πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν ἀκατασχέτως σπεύδοντος κόσμου, ἀμυδρὰν παρέσχον ἡμῖν ἰδέαν τῆς δραστηριότητος, ἣν ἐμπνέει ὁ γαιάνθραξ εἰς τὰ κεκτημένα αὐτὸν κράτη. Νομίζομεν δὲ ὅτι συμπληροῦται ἡ σκιαγραφία ἡμῶν ἐὰν προσθέσωμεν ὀλίγα τινα καὶ περὶ τῶν ἐπιτυχιῶν, δι' ὧν ἐστέρθησαν τινὲς τῶν πρὸς ἐκμετάλλευσιν αὐτοῦ γενομένων ἐπιχειρήσεων.

Πρὸ τούτου δὲ δέον ν' ἀναμνήσωμεν, ὅτι πρὸς συμπλήρωσιν τῶν προπαρκασκευαστικῶν ἐργασιῶν, ἃς ἤδη ὁ λόγος φθὰς ἐδήλωσεν, ἀπαιτοῦνται ἐνίοτε ποσὰ μωθῶδη διότι εἰς τινα μὲν τῶν φρεάτων ἐχόντων βάθος 500 μέτρων, ἀπήτησεν ἕκαστον μέτρον δαπάνην δύο χιλ. φράγκων, στοαὶ δὲ ἐξ χιλιαμέτρων μήκους, ἀπερρόφησαν 500 φράγκα κατὰ μέτρον, ἐξ ὧν ἔπεται ὅτι ἑκατομμύρια ὅλα διὰ παντὸς ἐνεχυριάσθησαν. Ἐν μόνῃ δὲ τῇ Γαλλίᾳ τὰ οὕτω νεκρὰ καταστάτη ποσὰ ὑπερβαίνουσι τὰ τριακόσια ἑκατομμύρια φράγκων· ἀλλὰ καὶ οὕτως οὐδεμία προκύπτει ἀποθάρρυνσις, διότι τινὰ τῶν οὕτως ἐκτεθέντων κεφαλαίων ὑπερηκόντισαν διὰ τῆς ἐπιτυχίας καὶ τὰς μᾶλλον ὑπερφιάλους ἐλπίδας τοῦθ' ὅπερ πισιτοῦται ὑπὸ τῶν ἐξῆς αὐθεντικῶν ἀριθμῶν, ὅτι μετοχαί μὲν τοῦ ἐν τῷ βορρᾶ τῆς Γαλλίας ἀνθρακωρυχείου τιμηθεῖσαι κατὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν ἀντὶ 25,000 φράγκων τιμῶνται σήμερον 70 χιλιάδας, ἐτέρων δὲ ὑπονόμων αἱ μετοχαὶ ἀπὸ 16 ἀνῆλθον εἰς 78 χιλιάδας φράγκων, καὶ ἐτέρων τέλοσ ἐδεκαπλασιάσθησαν ἀπὸ 1000 προβάσαι εἰς 10 χιλ. φράγκων.

Μίαν δὲ ἔτι παρατήρησιν ποιούμενοι περὶ τῶν γαιανθράκων, θέλομεν καταπαύσει τὴν ἐκτενῆ ταύτην πραγματείαν.

Ἐπειδὴ ἡ τῶν γαιανθράκων ἐξαγωγή χωρεῖ πανταχοῦ διπλασιαζομένη κατὰ πᾶσαν δεκαεπταετίαν, κατ' ἐπὶ τούτῳ γενομένους ὑπολογισμούς, πρὶν ἢ παρῆλθωσι δύο αἰῶνες ἢτε Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία ὡς καὶ ἡ Βελγικὴ οὔτε ἐλάχιστον τεμάχιον γαιάνθρακος θὰ

δύνανται νὰ παράσχωσι ταῖς ἀτμαμάξαις ἢ μηχαναῖς αὐτῶν, διότι ὅ,τε προΐστάμενος τῆς Βρετανικῆς Ἑταιρίας τῷ 1863 Sir Wiliam Armstrong ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἐντελὴς τῶν τοῦ ἡνωμένου βασιλείου ὑπονόμων ἐξάντλησις συμπληρωθήσεται περὶ τὰ τέλη τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, καὶ τῷ 1865 ὁ Sir Robert Murchison ἐπεκύρωσε τὴν ἀπαισίαν ταύτην πρόρρησιν βασιζομένην ἄλλως ἐπ' οὕτως ἀπλῶν καὶ σαφῶν ἀριθμῶν, ὥστε διὰ τοὺς γεωλόγους ἐστὶν ἀλήθεια ἀδιαφιλονεικῆτος.

Ἐντεῦθεν γεννᾶται φυσικῶς ζήτημα σπουδαῖον, εἰς μεγάλῃν ἐμβάλλον τοὺς ἐνδιαφερομένους ἀνησυχίαν, ἣτις κάπως συγκερνᾶται ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι ἡ βιομηχανία θὰ δυνηθῆ ἕως τότε ν' ἀνεγκύρη τὸν γαιάνθρακα ἐκ τῶν βαθῶν, εἰς τὰ ὁποῖα σήμερον δὲν κατόρθωσε νὰ τὸν καταφθάσῃ ὁ προρρηθεὶς Simonin προτείνει πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐκλείψοντος ἀνθρακος ν' ἀποτεθῶσιν ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἐντὸς φιαλῶν, ἣτοι ἀφοῦ σφαῖραι ἐξ ἀργίλλου διαθλαστικαί, ἱκαναὶ νὰ θερμανθῶσι μὲν μέχρις ἐρυθρολεύκου πυρακτώσεως, νὰ μὴ ἀναλυθῶσιν ὅμως, ἐκτεθῶσιν εἰς τὴν ἐπενέργειαν τοῦ ἀκτινοβόλου ἄστρου, διατηρηθῶσιν ἔπειτα ἐντὸς κλιθῶν καταλλήλων νὰ κωλύσωσι τὴν τῆς θερμότητος αὐτῶν ἀπώλειαν.

Ἄλλος ὅμως καὶ τούτων βελτίονα οἰωνιζόμενος προτρέπεται νὰ μὴ ἀνησυχῶμεν ἀκόμη περὶ τούτου, διότι ἂν ἡ Εὐρώπη ἀπαξίωση ν' ἀναζητήσῃ τὸν ἀναγκαιοῦντα αὐτῇ γαιάνθρακα ἐν τῇ Ἀμερικῇ καὶ ἀνεώτεροι τινες ἀνακαλύψωσι δὲν ἀναπληρώσωσι τὰς ἐπὶ τρεῖς ὅλους αἰῶνας εἰς τὰς καμίνους τῶν ἀτμηλάτων μηχανῶν ριφθείσας ποσότητας, τίς δύναται νὰ διαβεβαιώσῃ ἡμᾶς ὅτι δὲν θὰ ὤμεν μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου κάτοχοι τῆς κανονικῆς ἐναερίου ὁδοιπορίας; ἢ τίς ἀποτολμᾷ νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι ὁ ἤλεκτρισμός δὲν θέλει ἀντικαταστήσει τὸν ἀτμόν; Ἄλλ' εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην μόνος ὁ χρόνος ποιήσεται τὴν δέουσαν ἀπάντησιν.

Ἐρανίσματα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΜΕΓΑΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Σχεδὸν ἀπεπερατώθη ὁ σιδηρόδρομος τῶν Ἀνδεων, ἡ τολμηροτέρα τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ παρόντος αἰῶνος. Μετ' ὀλίγους μῆνας ἡ γραμμὴ θὰ προσεγγίσῃ τὸ ὄρος Meiggs, ὅπερ εἶναι ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ τῶν

Ἀνδεων καὶ ὅπερ ἔλαβε τὸ ὄνομά του ἐκ τοῦ διασημοῦ ἀμερικανοῦ μηχανικοῦ Meiggs ἀναλαβόντες τὴν πρωτοβολίαν τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου τούτου. Ἡ γραμμὴ θὰ προχωρήσῃ ἀνυψουμένη μέχρι 4751 μέτρων ἀνω τῆς θαλάσσης ἤτοι εἰς ὕψος κατ' ὀλίγα μόνον μέτρα μικρότερον τοῦ Λευκοῦ ὄρους τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῶν Ἀλπεων.

Ὁ σιδηρόδρομος οὗτος ἀρχεῖται ἀπὸ τὴν Περουβιανὴν πόλιν Γάλλαον κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ, διέρχεται διὰ τῆς πόλεως Λίμας καὶ ἐντεῦθεν ἀνυψοῦται παραπλεύρως τῶν Ἀνδεων εἰς 3, ἕως 4,000 μέτρα, εἰς ἀπόστασιν 170 χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ Γαλλάου.

Ἐπεχειρήθησαν μέχρι τούτου κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου, ἐξήκοντα μίαν διατρήσεις ὁρέων. Ἡ ἀναγκαία ξυλεία μετηνέχθη ἐκ Καλλιφορνίας καὶ Ὀρεγόνου, ὁ σιδηρὸς καὶ οἱ γαιάνθρακες μετηνέχθησαν ἐξ Ἀγγλίας, αἱ δὲ σιδηραὶ γέφυραι ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Εὐρώπης στηθεῖσαι ὑπὸ ἐργατῶν ἀγγλῶν καὶ γάλλων.

Ο ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ.

Ὁ ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας, ὅστις πρὸ τινος χρόνου ἐξ Ἀλεξανδρείας μετηνέχθη εἰς Ἀγγλίαν, ὑπέστη οὐ σμικρὰν ἀλλοίωσιν ἐν μικρῷ διαστήματι χρόνου. Ἡ ὕψος τοῦ Λονδίνου ἀτμοσφαῖρα, ἐπέδρασε τοσοῦτῳ ἐπὶ τοῦ μονολίθου τούτου, ὥστε δυσκόλως διεκρίνοντο αἱ ἐπ' αὐτοῦ ἱερογλυφικαὶ ἐπιγραφαί· τὴν αὐτὴν τύχην ὡς γνωστὸν ὑπέστη καὶ ὁ ἐν Παρισίῳ εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὀμοιοῖας ὑψούμενος κολοσσός, ὅστις πρὸ πολλοῦ χρόνου ἀπεσπάσθη ἐκ τῶν προθύρων τοῦ μεγάλου ναοῦ τοῦ Λουξῶρ καὶ μετηνέχθη εἰς Γαλλίαν.

Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ διάπυροι ἐρασταὶ τῆς Αἰγύπτου, δὲν ἠνέχθησαν τὸν μαρμαρῶν τοῦ ἀρχαίου τούτου μνημείου τῆς κενοδοξίας τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἔσπευσαν νὰ συγκαλέσωσι καὶ χημικὰ συμβούλια πρὸς σωτηρίαν τοῦ ὑπεργήρου τούτου ὀβελίσκου.

Ὁ κ. Henry Browning προσέφερε χημικὴν τινα διάλυσιν, ἣτις ἐφαρμοσθεῖσα ἐπέφερε τὸ ποθητόν ἀποτέλεσμα.

Περικυκλωθεὶς ὁ ὀβελίσκος ὑπὸ ἰκριωμάτων, κατὰ πρῶτον ἐπλύθη, ἐκαθαρίσθη ἀπὸ πάσης ξένης ὕλης, εἶτα δὲ ἐκαπνίσθη ὑπὸ τῆς ἀοράτου χημικῆς διαλύσεως· πάραυτα δὲ ἀνέλαβε τὸ φυσικὸν αὐτοῦ χρῶμα καὶ ἐφάνη ὡς νὰ εἶχεν ἀποκοπῆ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκ τῶν λατομείων τῆς Συήνης. Αἱ φλέβες τοῦ γρανί-

του ἀνεφάνησαν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ψήγματα τοῦ μαγνίτου ἀήστραψαν εἰς τὴν προσβολὴν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, αἱ ἱερογλυφικαὶ γραφαὶ κατέστησαν καθαραὶ καὶ λίαν εὐδιάκριτοι.

Ἡ χημικὴ διάλυσις εἰσέδυσεν εἰς τοὺς πόρους τοῦ γρανίτου· πιστεύεται ὅτι διὰ τῆς θεραπείας ταύτης ὁ μονόλιθος οὗτος θὰ διατηρηθῆ διὰ πολλοὺς αἰῶνας ἀπρόσβλητος.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ.

Ἡ νέκ αὕτη ἀνακάλυψις ἀποδεικνύει ὅτι οὐδὲν εἶναι ἀνωφελὲς καὶ ἄχρηστον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Κατωρθώθη ἡ χρησιμοποίησις τῶν παντοειδῶν ἀποβλήτων δερμάτων, τῶν ὑπὸ τῶν βυρσοδεψῶν ἀποκοπτομένων μερῶν, τῶν ἐν τοῖς καταστήμασι τῶν ὑποδηματοποιῶν ἀπομενοντῶν τεμαχίων, τῶν πεπαλαιωμένων ὑποδημάτων καὶ πάντων τῶν ἐκ δέρματος ἀχρήστων καταστάτων εἰδῶν.

Ἡ τῶν δερμάτων αὕτη ὕλη πρῶτον καθαρίζεται καθ' ὅσον εἶναι δυνατόν· κατόπιν διαλύεται διὰ νιτρικῶν ἢ καὶ ἄλλων ἀλκαλικῶν οὐσιῶν μέχρι μαλακώσεως, εἶτα καθαριζομένη ἀπὸ πάσης χημικῆς οὐσίας εἰσάγεται εἰς μηχανὴν ἐνθα ἀνακινεῖται μέχρις οὗ μεταβληθῆ εἰς ὁμογενῆ ἰνώδη πόλτον.

Ὁ πόλτος οὗτος ρίπτεται μετὰ ταῦτα εἰς δοχεῖόν τι εἶτα εἰς μήτρας διατρήτους, ἐνθα διὰ καταλλήλου πίεσεως σχηματίζεται, εἰς φύλλα, ἅτινα κρεμῶσιν πρὸς ἀποξήρανσιν.

Τὰ ἀποξηραθέντα φύλλα κατεργάζονται ἐκ νέου βυρσοδεψικῶς ἐντὸς διαλελυμένης κόλλης βαλκανιδίων περιεχοῦσης καὶ ἀνάλογον ποσόν, ἄλατος, καὶ οὕτω τελειοποιούμενα χρησιμοποιοῦνται.

Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ.

Ὁ ἐν Βιέννῃ καθηγητῆς κ. Βενέδικτος διαρκούσης τῆς Παρισινῆς ἐκθέσεως ὑπέβαλλεν εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Charcot καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, δώδεκα ἐγκεφάλους κακούργων καὶ ἔδειξε τὰς ἐπ' αὐτῶν ἀνωμαλίας καὶ τὴν ἐκ τούτων διάκρισιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Εὗρε, ὅτι οἱ τῶν κακούργων ἐγκεφαλοὶ ὅμοιοι περίπου μεταξὺ τῶν, διέφερον οὐσιωδῶς πρὸς τοὺς τῶν κοινῶν ἀνθρώπων.

Ἐκ τῶν παρατηρήσεων τούτων ἐξάγεται, ὅτι οἱ ἐγκληματῖαι εἰσὶν ἀκαταλόγιστοι διὰ τὰς πράξεις των. κινεῦνται εἰς τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος ἐνεκα ἐλαττωματικῆς διαπλάσεως τοῦ ἐγκεφάλου. Δὲν εἶναι ἐνοχοὶ ἀλλὰ διανοητικῶς ἀσθενεῖς, ἐπικίνδunami

βεβαίως από τους οποίους όμως πρέπει ή κοινωνία να προφυλαχθή καθ' έν τρόπον ή προς τόν πλησίον αγάπη και φιλανθρωπία υπαγορεύει.

ΕΥΦΥΕΣΤΑΤΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ.

Αγγλος τις όνόματι Έρρίκος Σέβερν, έφήρμωσε τόν ήλεκτρισμόν έν τή ναυτιλία, έπέτυχε δηλαδή τήν κατασκευήν πυξίδος δι' ής ο πλοίαρχος διά κωδωνίσκου είδοποιείται, άμα ως ήθελε έκτραπή τό πλοϊον τής όρισθείσης όδοϋ. Ο κωδωνίσκος τίθεται είς κίνησιν αυτόματως. Όλος ο μηχανισμός έμπερικλείεται είς κιβώτιον εύμετακόμιστον, όπερ πρέπει να ήναι έν τῷ δωματίῳ τοϋ πλοίαρχου. Πάσα απόκλισις προς τά δεξιά ή είς τά άριστερά θέτει είς κίνησιν τόν κωδωνίσκον. Έπί τῆς ύποθέσει, ότι ο πλοίαρχος αναχωρεί έκ τής γαβύρας και διατάσσει να δοθῆ τοιάδε διευθύνσις, θέτει τήν βελόνην τοϋ όργάνου είς ώρισμένην γωνίαν και άντι' να έπαγρυπνή, ως γίνεται σήμερα, άδικόπως επί τῆς πυξίδος, ένα βεβαιοϋται ότι τό πλοϊον τρέχει τήν ώρισμένην όδόν, έπαναπαύεται είς τό όργανον, όπερ τόν πληροφορεί διά τῆς σιωπῆς του και έν εναντία περιπτώσει διά τοϋ ήχου τοϋ κωδωνίσκου, όστις δέν παύει ήχόν μέχρις οϋ τό πλοϊον αναλάβῃ τόν προσδιορισμένον δρόμον του. Διά τούτου ο πλοίαρχος άποφεύγει πολλά; ένδεχομένης συγχύσεις και μάλιστα τούς σκοπέλους.

ΔΙ ΑΚΡΙΔΕΣ ΤΡΩΓΟΝΤΑΙ.

Η κυβέρνησις τών Ήνωμένων Πολιτειών, λαβοϋσα υπ' ύψιν τάς προξενουμένης υπό τών έντόμων τούτων μεγάλας ζημίας, διώριτεν έπιτροπήν ή άνέθεσε τήν έρευναν τοϋ άντικειμένου τούτου. Η έπιτροπή αύτη έδημοσίευσεν έκθεσιν παρέχουσαν μεταξύ άλλων και τάς έπομένους περιέρχους πληροφορίας.

Αί έπισυμβάσαι ζημίας έκ τοϋ καταστρεπτικοϋ τούτου έντόμου, από τοϋ 1874—1877 ύπολογίζονται είς 200 εκατομμύρια δολλαρίων.

Αί ακρίδες άρχονται τών όδοιποριών των είς σημείον τι τῆς ήμέρας, όταν ο καιρός είναι καλός και καθαρός.

Ταξιδεύουσιν έχουσαι τήν κεφαλήν προς τόν άνεμόν και προχωροϋσι κατά συνέπειαν διά τών όπισθίων.

Η ταχύτης των ποικίλλει από 3—15 ή και 20 μιλλίων καθ' ώραν κατά τήν δύναμιν τοϋ άνέμου.

Ο χρόνος τῆς ώστοκίας είναι έξ έως έπτά έβδομάδας ή έκκόλαψις γίνεται μετά δύο έβδομάδας.

Απαιτοϋνται έξ έβδομάδες ένα ή άκρις μετά τήν γεννησίν της λάβῃ όλην τήν ανάπτυξίν της.

Οί κόσσυφοι, ή όρνις και ή όρνιτς καταστρέφουσι μεγάλας άκρίδος ποσότητας.

Η έπιτροπή βεβαίωι διά τῆς έκθέσεώς της, ότι διά τῆς θράσεως τών ακρίδων άνευ τών πτερών των, έν αναλόγῳ ύδατι μεθ' άλατος και πεπέρως κατασκευάζεται έξαιρετος ζωμός, όστις μόλις δύναται να διακριθῆ τοϋ βοείου. Έβρασμένοι, έφριγμένοι, ή έψημένοι είναι εύάρεστον φαγητόν.

Πρός συμπλήρωσιν τῆς περι γαιάνθρακος πραγματείας δημοσιευθείσης έν τε τῷ προλαβόντι και παρόντι φύλλῳ, ήν όρίλομεν είς τήν εύγενῆ πρόθεσιν τοϋ άξιοτίμου κ. Σεραφεϊμ Φωκῆ, παραθέτομεν έν ταϋθα όλίγα τινα άφορώντα είς τήν άνγκάλυψιν εύφυστάτου όργάνου προωρισμένου να άποκαλύπτῃ τήν έναρξιν εμφάνισεως άτμιδών έν τοίς άνθρακωρυχείοις. Μέχρι τοϋδε γίνεται χρῆσις έν τοίς άνθρακωρυχείοις τοϋ μόνου φανοϋ υπό τό όνομα *Φανός άσφαλείας*. Η παρουσία άτμιδών έν ταις στοαίς τών άνθρακωρυχείων ύποδεικνύεται διά τοϋ σχηματισμοϋ φωτεινου κυανοϋ κύκλου περι τήν φλόγα τοϋ φανοϋ, προαγγελουμένου οϋτω τοϋ κινδύνου, αλλά δυστυχῶς δέν διακρίνεται πάντοτε και από πάσης από τοϋ φανοϋ άποστάσεως.

Δύο μηχανικοί ο κ. Mallard και Chatelier κατώρθωσαν διά τινος τροποποιήσεως τοϋ ύπάρχοντος φανοϋ τῆς άσφαλείας να επιτύχουσιν ώστε ο περι τήν φλόγα σχηματιζόμενος κυανοϋς κύκλος να λαμβάνῃ διαστάσεις πολϋ μεγαλητέρας και να καθίσταται όρατός και εύδιάκριτος και άνάλογος προς τήν τών άτμιδών ύπάρχουσαν ποσότητα τήν όποιαν δύναται τι και να προσδιορίσῃ εύκόλως έκ τῆς μεγεθύνσεως ή σμικρύνσεως τοϋ κυανοϋ κύκλου. Τό σύστημα τών άνωτέρω μηχανικῶν έδοκιμάθη υπό ειδικῆς έπιτροπῆς.

Ο βαρόν Thenard έξέθηκε είς τήν άκαδημίαν τών έπιστημών, ότι ο γνωστός πυροτέχνης Ρουτζιέρης κατώρθωσε διά τοϋ τροποποιηθέντος φανοϋ να διακρίνῃ ένεκα τών διαφορών παραλλαγών τοϋ κυανοϋ κύκλου, τήν ύπαρξιν έν τῷ αέρι άτμιδος μέχρις ένός χιλιοστοϋ επί τοίς έκατόν.

Διά τοϋ νέου τούτου φανοϋ, έλπίζεται ότι πᾶς κίνδυνος θα προλαμβάνηται έν τοίς άνθρακωρυχείοις.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ.

Φρενοβλαβείς ύπάρχουσιν έν Γαλλία 82,873 έκ τών όποιων 39,887 μένουσιν έν ταις οικογενείαις αυτών και 42,986 είς διάφορα επί τούτῳ δημόσια και ιδιωτικά καταστήματα. Αναλογοϋσι δε προς τόν όλον πληθυσμόν τῆς Γαλλίας 23 φρενοβλαβείς είς 10,000 κατοίκους. Έκ τούτων πάλιν 42,421 είναι άνδρες 40,452 γυναίκες.

— *Τυφλοί* ύπάρχουσιν 28,491. Ο αριθμός τών έκ γενετῆς τυφλῶν άνέρχεται είς 5,244.

— *Κωφάλαλοι*, ύπάρχουσιν 21,395. Έκ τούτων οί 5,268 είναι έκ τυχαίων συμβεβηκότων, οί δε 16,127 είναι έκ γενετῆς.

Αι των 26 θεάτρων εισπράξεις έν Παρισίοις άνήλθον από τοϋ 1877—1878 είς 16,627,764 φράγκα.

— *Περίεργος άπογραφική μελέτη δημοσιευθείσα* έσχάτως έν τῷ περιοδικῷ Statistische Monatschrift υπό τοϋ κ. Zwilling, αναφέρει ότι έν Γαλλία επί 5,933 δημάρχων οί 4,743 οϋτε τήν γραφήν γνωρίζουσιν οϋτε τήν άνάγνωσιν!

Χειρόκτια, κατασκευάζονται έν Γαλλία και ιδίως έν Παρισίοις, Γρενόβλη, Ζωμόν, Μιλάντ και Νιόρ κατ' έτος περι τά δύο εκατομμύρια δωδεκάδες. Είκοσι χιλιάδες πρόσωπα ένασχολοϋνται είς τήν καταργασίαν των δερμάτων ένῶ έτεροι 50,000 κατασκευάζουσι τά χειρόκτια. Έν Γρενόβλη μόνον ύπάρχουσιν 180 εργοστάσια χειροκτίων.

ΑΣΤΕΙΑ.

Τά συζυγικά ύποδήματα μετατραπέντα είς έπιστολοκιβώτια.

Μεταξύ διαφορών μέσων άνταποκρίσεως έφευρέθη και έτερον καθ' έν άνάγκη δύναται τά ύποδήματα ένός συζύγου να μεταβληθώσιν είς έπιστολοκιβώτια.

Απόδειξις τούτου, τά πρακτικά τοϋ δικαστηρίου ένώπιον τοϋ όποιοϋ ενήχθη ή έφευρέτρια κατηγορουμένη, ότι επί 8 κατά συνέχισιν ήμέρας ή άπιστος άνιεπεκρίνετο μετά τοϋ έραστοϋ της διά τών ύποδημάτων τοϋ συζύγου της.

α *Πρό* οκτώ ήμερών, λέγει ο περιουρισθείς και ένάγων σύζυγος, πηγαινάμενος είς τήν εργασίαν μου παρατήρησα ότι είς έκ τών συντρόφων και

φίλων μου έλάμβανε μ' έμένα μιὰ τόλμην άλλου είδους.

Θέλοντας, τρόπον τινά να χορατεύσῃ, ήρχιζε να με χτυπά άπάνου άφ' τά γόνατα και ύστερις να χώνῃ τά χερίά του είς τό ύπόδημά μου τάχατες διά να με γαργαλίσῃ. »

Ο δυστυχῆς γαργαλιζόμενος έσχεν μεν πρό καιροϋ ύπονοίας κατά τοϋ παραδόξου τούτου άστεϊσμοϋ, αλλά οϋδέποτε ο άνεκάλυπτε τήν καταπληκτικῆν αλήθειαν, εάν πρό τριών ήμερῶν δέν παρατήρει διά τοϋ καθοϋ τοϋ όφθαλμοϋ του τόν άθλιον φίλον του έξάγοντα χάρτην συνεπτυγμένον [έκ τοϋ άριστεροϋ ύποδήματός του.

Τό ύπόδημα είχε μετατραπή, ο τοϋ θαύματος! είς γραμματοκιβώτιον άσπάζει πάραυτα τόν χάρτην και αναγινώσκει τά έπόμενα :

Αγαπητέ μου!

Μάθε πῶς παρατήρησα μέσο τοϋ ποδαριοϋ τοϋ συζύγου μου, καθῶς ποϋ ξέρεις, ότι πεθαίνω διά σε! άλλ' αυτό τό μέσο δέν είναι τικτικό και τίμιο και να σκεφθοϋμε να τ' αλλάξωμεν, γιατί ο άνδρας μου μοϋπε ότι είς περιστάσις και έξακολουθήσεις να τότε γαργαλάς θα σοϋ κατεβάσῃ ένα ή δύο σβερούς. Και έπειτα να σοϋ είπῶ πονεί και ή καρδιά μου ν' άπατῶ κατ' αυτό τό τρόπο ένα καλό άνθρωπο καθῶς ποϋ κάμνομε.

Η αγαπώντά σε ψυχικῶς ΜΑΡΙΑ.

Ο οϋτω άπατηθείς σύζυγος μετά τήν άνάγνωσιν τῆς έπιστολῆς μετεβλήθη επί μίαν ώραν είς στήλην άλατος.

Μία αναφορά προς τόν βασιλέα Όθωνα.

Μεγαλειότατε!

Ο ταπεινός ύποραινόμενος τολμάω τολμῶ και έκ δευτέρου να καθυποβληθῶν διά τοϋ μέσου τῆς ταπεινοσύνης αναφοράν μου τήν παρὰ τοϋς βασιλικούς, νευτικοϋ, γραμματικῶν πολεμικῶν παρηγορηθεῖσαν αίτησίαν μου και προς τήν άπόλαψιν τών δικαίόμμάτων μου και έτικῶν τόσας έκδουλεύσεων, άνταμοιβῶν παρὰ τῆ μεγαλόδωρος σοϋ πολεμικῶν βασιλικῶν ναυτικῶν.

Έπουράνις βασιλεϋ! πόλλάνις σᾶς τό είπα και προφορικῶς και ή ψυχή μου αίσθάνεται τό παράπονον τό όποιον τῆς οικογενείας είναι περιττόν να έκθράσων περισσότερα. Οθεν μένων διότι είμαι έβελπισ ότι θα

λων λαβεῖν τὸ δίκαιόν μου καὶ τὴν μεγαλόδωρόν σου δικαιοσύνην.

Εὐπαθέστατος καὶ ἀρχηγὸς πολιτικῶς καὶ ἀνδρικῶς τῶν πυρραίων, ὑδραϊκῶν καρτερῶν ἀφανιστῶν ψυχῶν καὶ δυστυχῶν.

Ὁ βασιλικός.

Π. Α.

Λύσεις τοῦ ἐν 7 φυλλαδίῳ προβλήματος.

Καρδία—Κάρα—Δία—Ραδίσι—Ἀρκάδι.

Λύσις αἰνίγματος.—Γαστήρ—Ἀστήρ.

Τὴν λύσιν ἔπεμψαν ἢ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Μαρία Κοτρῶνη, κ. Γεώργιος Ι. Λύδδης, Τ. Νοταράκης, Ν. Παπᾶς, Πέτρος Κ. Τσιγαδάς, Παναγ. Π. Ζαγκλῆς, Δημητρός, οἱ ἐν Ζαχαζικ κ. Δ. Σαούλης, καὶ Ἀπόστολος Α. Δεκαβάλλας· ὁ ἐν Μπέμπα κ. Σταμέλης Γ. Δούρας· οἱ ἐν Μινέτ-ελ-Γκάμ κκ. Ἰω. Χρήστου καὶ Δ. Κούκκορας.

ENNEA ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

—ο—

(Ζητοῦνται αἱ ἀπαντήσεις.)

1. Τί θέλγει τὰς γυναῖκας: *το ἔρωτα*
2. Τί ἐπιθυμεῖ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν περίπατον;
3. Τί ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν ἑνὸς συζύγου;
4. Ποία ἡ ἀναπαυτικωτέρα στιγμή τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ζωῇ;
5. Ποῖον τὸ γλυκύτερον ὄνειρον;
6. Ποία ἡ σκέψις τῶν ἰατρῶν;
7. Ποία ἡ σκέψις τῶν δικηγόρων;
8. Ποία ἡ σκέψις τῶν ἱερέων;
9. Ποία ἡ μεταξὺ φιλαργύρου καὶ ἀσώτου διαφορὰ; *το ἔρωτα*

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Α΄.

Ἀπώλεσα τὸ βαλάντιόν μου πλῆρες φράγκων. Εἰδοποίησα τὴν ἀστυνομίαν, ἣτις μετὰ πολλὰς ἐρεύνας συλλαβοῦσα τὸν κλέπτην, μοὶ ἀπέδωκε τὸ βαλάντιόν μου· ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου εὐρόντος μόνον φράγκα 60, ἐνῶ τὸ βαλάντιόν μου περιεῖχε μεγαλῆτερον

ποσόν· ἔκαμα τὰ παράπομά μου εἰς τὸν ἀστυνομὸν ὅστις μοὶ ἀπήντησεν ὅτι· Ἐπληρώθη τὸ τρίτον τοῦ ποσοῦ εἰς τὸν ἀνακαλύψαντα τὸν κλέπτην. Τὸ τέταρτον ἐκράτησεν ἡ ἀστυνομία δι' ἐξοδα ἀνακρίσεως, ὁ δὲ κλέπτης ὠμολόγησεν ὅτι εἶχε ἐξοδεύσει τὸ ὄγδρον. Ἐκ τοῦ ὑπολειφθέντος δὲ ποσοῦ τὸ ἕβδομον ἔλαβεν ὁ κλητήρ.

— Πόσα φράγκα περιεῖχε τὸ βαλάντιόν μου; = 240 =

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Β΄.

Τὸ ὄνομά μου ἐκ δέκα γραμμάτων συγκεῖμενον φέρει ὄργανόν τι ἐμπνέον φρίκην καὶ ἀποστροφήν. *χαμηλῶς*

Ἐκ τῶν γραμμάτων τὰ:

2,3,4,7,10 ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα λίαν γνωστοῦ ποταμοῦ.

1,2,3,4,9,10 ἀποτελοῦσι μέλος τι τοῦ σώματος.

2,1,2,10, οὐσίαν ἀναγκαίαν εἰς πᾶν φαγητόν.

1,2,3,7,10 τὸ ὄνομα βασιλέως φονευθέντος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του.

4,5,6,2,10 ἐπίθετον ἀνθρώπου ἔχροντος καθ' ὑπερβολὴν μεγάλην μίαν τῶν ἐξοχῶν τοῦ σώματος.

Αἶνιγμα.

Σ' τὴν Χίον τὴν πολυπαθὴ ἔχω τὴν κατοικίαν καὶ πάντοτε εὐρίσκομαι μέσα ε' τὴν δυστυχίαν.

Σ' τὴν χώραν θὰ με εὐρητε πάντοτε τὸν χειμῶνα τὰ θέρος φεύγω καὶ περῶ εἰς τὰ μαστιχοχώρια.

Καὶ ζῶ ἐκεῖ μ' ἐν ἀδελφῷ καὶ μετὰ μὴ μᾶνα χήρα σ' ἕνα σπητάκι χαμηλῷ, ποῦ μ' ἄφησεν ἡ μοῖρα.

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἐπὶ τοῦ Νείλου (συνέχεια). — Ὁ ἔμπορος τῆς Ἄβρης Μυθιστορία. — Περὶ Ὁμοιοπαθητικῆς. — Περὶ γαιάνθρακος (συνέχεια καὶ τέλος). — Ἐρανίσματα, Διάφορα, Στατιστικά Ἀστεῖα. — Λύσεις προβλημάτων καὶ αἰνίγματος. — Προβλήματα, αἰνίγμα.